

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 91

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 39

Primera reunió
tinguda el dia 9 de març de 1982

SUMARI

La sessió comença a les cinc i deu minuts de la tarda sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

*El primer punt de l'ordre del dia és la discussió i votació del **Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat**. No havent designat la dita Comissió cap Diputat per a presentar-lo, es passa a la discussió i a la votació de l'articulat.*

*El Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC, defensa les **esmenes núms. 2**, de la qual retira el segon punt, a l'**article 1, 13**, a l'**article 5**, i 6 a l'**article 9** (p. 2529). En el torn en contra pren la paraula el Diputat I. Sr. Molas, del G. Socialista, el qual proposa una **esmena transaccional a l'apartat tercer de l'esmena núm. 2**, que passaria a ésser a l'**apartat 1 de l'article 8** (p. 2531). El Diputat I. Sr. Ribó accepta la dita **esmena transaccional** i retira l'**apartat 2 de l'esmena 2** i les **esmenes núms. 13 i 22** (p. 2532). Posat a votació l'**apartat 1 de l'esmena núm. 2**, és rebutjat per 33 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció (p. 2532).*

*Posat a votació l'**article 1** del text del **Dictamen**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2532).*

*El Diputat I. Sr. Valentín, del G.p. del PSUC, defensa l'**esmena núm. 6**, a l'**article 2** (p. 2532). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2533). Posada a votació la dita esmena, es rebutja per 32 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció (p. 2533). Posat a votació l'**article 2** del text del **Dictamen**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2533).*

*El Diputat I. Sr. Molas defensa l'**esmena núm. 10**, a l'**article 3** (p. 2533). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Alavedra, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2534). Posada a votació la dita esmena, es rebutja per 57 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 2534). Posat a votació l'**article 3** del text del **Dictamen**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2534).*

*Posats a votació els **articles 4 i 5**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2534).*

*El Diputat I. Sr. Valentín defensa l'**esmena núm. 16**, a l'**article 6** (p. 2534). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Capdevila, del G.p. de Centristes (p. 2534). El Diputat I. Sr. Ribó retira la dita esmena (p. 2535).*

*Posats a votació els **articles 6 i 7**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2535).*

*Posada a votació l'**esmena transaccional** del G. Socialista relativa a l'**apartat 3 de l'esmena núm. 2**, s'aprova per unanimitat dels presents i queda incorporada com a **apartat 1 de l'article 8** (p. 2535). Posats a votació els punts que seran apartats segon i tercer de*

l'article 8, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2535).

*El M. H. Sr. President proposa de votar el títol del **Capítol I** (p. 2535). El Diputat I. Sr. Ribó intervé per una qüestió d'ordre (p. 2535). Posat a votació el dit títol, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2535).*

*Posats a votació els **articles 9, 10, 11, 12 i 13**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2535).*

*El Diputat I. Sr. Camps i Rovira retira els **vots particulars núms. 10** al text de la Proposició i **34** del text de l'Informe de la Ponència (p. 2535).*

*El Diputat I. Sr. Martín i Roval, del G. Socialista, retira el **vot particular núm. 8** i defensa el **vot particular núm. 12** (p. 2536). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira (p. 2537). L'I. Sr. Martín i Toval pren la paraula per fer un aclariment (p. 2537).*

*El Diputat I. Sr. Ribó retira el **vot particular núm. 9** (p. 2537). El Diputat I. Sr. Martín i Toval intervé per una qüestió d'ordre (p. 2538). El Diputat I. Sr. Alavedra fa un torn en contra de l'esmena defensada anteriorment per l'I. Sr. Martín i Toval (p. 2538).*

*El Diputat no adscrit I. Sr. Benet retira el seu **vot particular, núm. 10** (p. 2539). Els Diputats I. Srs. Martín i Toval (p. 2540), Ribó (p. 2540) i Capdevila (p. 2540) intervenen per una qüestió d'ordre. L'I. Sr. Capdevila fa un torn en contra relatiu al dit vot particular (p. 2540).*

*El Diputat I. Sr. Viñals defensa l'**esmena núm. 36** (p. 2541). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 2543). L'I. Sr. Viñals retira la dita esmena (p. 2544).*

*Posat a votació el **vot particular** de l'I. Sr. Martín i Toval amb l'**esmena núm. 37**, es rebutja per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 2544).*

*L'I. Sr. Ribó intervé per una qüestió d'ordre (p. 2544). Posat a votació l'**article 14**, s'aproven el **primer** i el **darrer paràgrafs** per unanimitat dels presents (p. 2544) i el **paràgraf central** s'aprova per 67 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2544).*

*Posats a votació l'**article 15** i el títol del **Capítol II** del **Títol I**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2544).*

*El Diputat I. Sr. Ribó defensa el **vot particular núm. 40**, a l'**article 16** (p. 2544). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira (p. 2545). L'I. Sr. Ribó intervé per un aclariment (p. 2546).*

*El Diputat I. Sr. Martín i Toval defensa l'**esmena núm. 41**, a l'**article 16** (p. 2546). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Capdevila (p. 2547).*

*El Diputat I. Sr. Hortalà defensa el **vot particular núm. 15**, a l'**article 16** (p. 2548).*

*Posat a votació el **vot particular núm. 40**, es rebutja per 52 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 2548). El M. H. Sr. President diu que queda decaiguda l'**esmena núm. 41**, del G. Socialista.*

*Posat a votació el **vot particular núm. 15**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2548).*

*La sessió se suspèn durant tres quarts d'hora. En reprendre's, el Diputat no adscrit I. Sr. Viñals defensa l'**esmena núm. 45**, a l'**article 17** (p. 2549). En el torn en contra pren la paraula el Diputat I. Sr. Alavedra, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2549). Posada a votació l'esmena, es rebutja per 1 vot a favor, 97 en contra i 3 abstencions. Posat a votació el text del Dictamen de l'**article 17**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2549).*

*A l'**article 18** hi ha, en primer lloc, un **vot particular** de supressió, del G.p. de Convergència i Unió, per defensar el qual intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira (p. 2549). El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per explicar l'**esmena núm. 47**, que retira (p. 2550), i el Diputat I. Sr. Hortalà, del G.p. d'Esquerra Republicana, per explicar el **vot particular núm. 48**, que també retira (p. 2550). Posat a votació el vot particular del G.p. de Convergència i Unió, es rebutja per 53 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. Posat a votació el text del Dictamen de l'**article 18**, s'aprova per 77 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció (p. 2551).*

*Posats els **articles 19, 20, 21 i 22**, el títol del **Capítol III** del **Títol I** i els **articles 23, 24 i 25** a votació, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2551). També s'aprova per unanimitat dels presents l'**article 26**.*

*El Diputat no adscrit I. Sr. Viñals defensa la seva **esmena núm. 63**, d'addició d'un nou **article 26 bis** (p. 2551). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, que presenta una **esmena transaccional** (p. 2552). El Diputat I. Sr. Alavedra s'oposa a l'admissió a tràmit de la dita **esmena transaccional** (p. 2552). El Diputat I. Sr. Viñals retira part de la seva esmena i la resta que manté es posa a votació i s'aprova per 64 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 2552).*

*A l'**article 27** hi ha un **vot particular núm. 21**, del G. Socialista; per defensar-lo pren la paraula el Diputat I. Sr. Molas (p. 2552). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 2553). Posat a votació el **vot particular**, es rebutja per 50 vots a favor, 53 en contra i 13 abstencions (p. 2553). El text del Dictamen de l'**article 27** és aprovat per unanimitat dels presents (p. 2553).*

*Els **articles 28, 29 i 30** i el títol del **Capítol IV** del **Títol I** del Dictamen s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2553).*

*El Diputat I. Sr. Lucchetti intervé per defensar l'**esmena núm. 72**, del G.p. del PSUC, que proposa l'addició d'un nou **article 30 bis** (p. 2553), la qual esmena defensa juntament amb l'**esmena núm. 139**, a l'**article 70.f**). En el torn en contra pren la paraula el Diputat I. Sr. Alavedra, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2555). El Diputat I. Sr. Hortalà, en nom del G.p. d'Esquerra Republicana, presenta una **esmena transaccional a l'article 70.f**), que és llegida (p. 2555). El Diputat I. Sr. Ribó demana que la votació de l'esmena que proposa un nou article 30 bis sigui apartada fins que es debati l'**article 70** (p. 2556). Per una qüestió d'ordre en què intervenen els Diputats I. Srs. Ribó (p. 2556), Alavedra (p. 2556), Martín i Toval (p. 2556), Capdevila (p. 2556) i Hortalà (p. 2556). Posada l'esmena del G.p. del PSUC a votació, es rebutja per 52 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 2557).*

*Posats a votació els **articles 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37 i 38**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2557).*

*El Diputat I. Sr. Planellas, del G. Socialista, defensa l'**esmena núm. 79**, de modificació a l'**article 39** (p. 2557). L'I. Sr. Capdevila intervé en el torn en contra (p. 2557). Posada la dita esmena a votació, es rebutja per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2558). Posat a votació l'**article 39** del text del Dictamen, s'aprova per 65 vots a favor, 19 en contra i 30 abstencions (p. 2558).*

Posats a votació els **articles 40 i 41**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 2558).

El Diputat I. Sr. Molas defensa el **vot particular núm. 22**, del G. Socialista, al **títol del Capítol V** (p. 2558). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Ribó (p. 2558). Posat a votació el dit vot particular, es rebutja per 29 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció (p. 2558). Posat a votació el **títol del Capítol V** del **Títol I** del text del Dictamen, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2558).

La sessió se suspèn a les deu i quatre minuts del vespre.

Rectificacions per error de transcripció o tipogràfic (p. 2559)

S'obre la sessió quan manca un minut per a un quart de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa, llevat de l'I. Sr. Isidre Molas, que seu al seu escó. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintó. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat i els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a 3 anys.

3. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució núm. 1, del 3 de desembre de 1981.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'avantprojecte de llei de transports de mercaderies d'àmbit estatal.

7. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

La llista de les preguntes amb resposta oral que han de ser formulades en aquesta sessió ha estat distribuïda als senyors Diputats, de manera que, si no hi tenen inconvenient, la donarem per llegida.

Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que és la

discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.

Voldria advertir a les senyores i als senyors Diputats que aquesta Llei, essent una de les previstes en l'article 108, apartat primer, per a la seva aprovació definitiva requereix una votació final en la qual el text ha d'obtenir la majoria absoluta. Aquesta votació tindrà lloc, probablement, demà; difícil de preveure en aquest moment, segons la marxa del debat, si serà demà al migdia o demà a la tarda, o demà al vespre.

No m'ha arribat cap indicació que la Comissió hagi designat cap Diputat per a la presentació del Dictamen, de manera que passarem directament a la discussió i a la votació de l'articulat, ja que tampoc no hi ha cap esmena a la totalitat.

És, d'altra banda, una llei en la qual no hi ha preàmbul i votarem al final el seu títol. Passem, doncs, a l'article primer. A l'article primer hi ha una única esmena, l'esmena número 2, del Grup parlamentari del PSUC. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, defensaria també al mateix temps les esmenes 4 i 6 a l'article 5 i 9 en concepte d'acumulació de defensa d'esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Als articles 5 i 9; molt bé.

El Sr. RIBÓ: Senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres, amb aquesta esmena, com veurem en d'altres, volem afegir a aquest Projecte de Llei una sèrie de criteris que al nostre entendre el milloren, per la modernitat d'aquesta proposició, ja que creiem que avui ens trobem davant d'un dels temes més importants d'aquesta legislatura. Ara deu fer vora cinquanta anys, en aquest mateix hemicle, es va votar l'Estatut Interior de Catalunya, que tan sovint citem en les nostres discussions. Avui tenim una Proposició de Llei que no és exactament l'Estatut Interior, però que és el cor d'un possible futur Estatut Interior i que, junt amb la divisió territorial i l'Administració local més la Llei del Consell Consultiu, formarà, segurament, aquell text. Nosaltres, que estem per la institucionalització plena de l'autonomia, voldríem que en la discussió d'aquest text no ens deixéssim portar per canvis possibles de conjuntura, que no ens deixéssim portar per subordinacions a majories canviants, que anéssim a buscar l'estabilitat d'un text que, si m'ho permeten, senyores Diputats i senyors Diputats, ha de durar bastant més que aquesta legislatura.

L'estabilitat d'aquest text, al qual nosaltres ja portem aquesta esmena al punt 1 de l'article primer, i afegint-hi dos nous punts, no li ve donada per l'especialitat —no és una Llei Orgànica, no en podem fer de Lleis Orgàniques. Sabem que és una llei qualsevol. En l'especialitat de matèria i en el procediment, qualsevol llei posterior el podrà derogar, però hi hauria

d'haver una convenció política, l'acord d'aquesta Cambra, un acord institucional que estem fent una llei institucional. Una llei que hauria de ser eficient, afegint la màxima racionalitat, preveient totes les hipòtesis, intentant no reiterar altres lleis que marca l'autonomia de Catalunya, i d'aquí part de les dues esmenes següents que jo he acumulat en aquesta defensa, l'esmena 4 i l'esmena 6, solament que haguéssim d'acudir a textos de referència com l'Estatut d'Autonomia o com el Reglament del Parlament quan sobre alguna matèria, donada la seva conflictivitat, no quedés altre remei que buscar una autoritat establerta.

En aquest sentit, nosaltres presentem tres esmenes que tot i bevent de les figures històriques, sobretot de l'Estatut del 33, consideren que el parlamentarisme ha d'haver evolucionat. Consideren que, en el marc de la Constitució i de l'Estatut, podem fins i tot, aprofitant les noves figures del Dret Constitucional, millorar aquells aspectes que nosaltres podem contemplar en la Constitució i en l'Estatut com a aspectes que són susceptibles de precisió.

En aquest sentit, l'esmena, en el seu primer apartat, proposa que es reconegui que el Parlament representa políticament —crido l'atenció de les senyores Diputades i dels senyors Diputats— que la cua final d'aquest primer paràgraf, per la legislació vigent, ha quedat decaiguda amb el nou text; per tant, no és presentada a esmena... Només en aquest primer paràgraf presentem el concepte de representació política. Ja es diu a l'article 9 que els Diputats representen políticament el poble de Catalunya. Nosaltres creiem que caldria que es digués també com a col·lectiu, com a Parlament.

El Parlament, en primer lloc, és un òrgan representatiu —això ho admet tota la doctrina del Dret Constitucional—, però malgrat que el Parlament és un òrgan representatiu, no està establert en aquest sentit en pràcticament cap text constitucional. Ens trobem de vegades casos aïllats, com a la Constitució italiana, en què es diu que els Diputats representen el poble —una forma positiva d'evitar el mandat imperatiu—; ens trobem que en moltes Constitucions i textos similars es parla que el Diputat no està lligat a un mandat imperatiu; solament a la Constitució espanyola del 78, i per esmena de Manuel Fraga Iribarne, es diu que Les Corts representen el poble espanyol. Com s'ha citat en alguns articles de debat sobre aquest tema, així Alianza Popular sortia al pas de tot possible intent que una de les dues Cambres de les Corts no representés el conjunt del poble, sinó que tingués com a significació especial la representació de les Comunitats Autònomes.

Nosaltres insistim que, malgrat que no hi ha aquest redactat, ni en els Diputats —com ja vàrem dir en l'article 9—, ni en el Parlament, com intentem nosaltres en l'article 1, que no hi és en molts dels textos moderns, caldria, en aquest sentit, anar millorant i precisant les nostres lleis i en primer lloc aquesta de caràcter eminentment institucional, fixar-nos en aquest concepte de representació política. Podríem entrar en un llarg debat ideològic sobre el que és representació, sobre el caràcter fictici de la representació, però sobretot vull cridar l'atenció de les senyores Diputades i dels senyors Diputats sobre el que significa la representació política a diferència d'altres tipus de representacions com pot ser la representació jurídica.

Quan nosaltres demanem que es digui que el Parlament representa políticament el poble de Catalunya, volem

diferenciar-ho, i en l'article primer i en la seva primera frase, del que és conegut vulgarment com a representació jurídica, com una representació a tres bandes que òbviament, com tots sabem, no és la que hem rebut amb les eleccions de 20 de març de 1980.

Però per a nosaltres hi ha un argument molt més important per a defensar aquest canvi, aquesta esmena d'addició. L'Estatut de Catalunya utilitza un eufemisme per a solucionar el problema de qui representa el poble. L'Estatut de Catalunya vol, malgrat estar elaborat dins del marc de la Constitució, vol, en algun moment determinat, citar el poble de Catalunya com a base de legitimitat de les seves institucions. L'article primer, en el seu tercer paràgraf, parla que les Institucions emanen de la Constitució, de l'Estatut i del poble. El poble és origen, doncs, per l'elecció del Parlament i, de qui de la resta d'òrgans de la Generalitat, és origen de la legitimitat d'aquestes institucions. Nosaltres creiem que és bo que s'expliciti, sortint ja de l'eufemisme de l'Estatut de Catalunya a l'Estatut Interior, que és el Parlament, a més de la representació individual dels Diputats, que és el Parlament, com a col·lectiu, qui representa el poble de Catalunya.

Nosaltres creiem que és bo que es digui que són els Diputats individualment en les seves actuacions, que es digui en un sentit genèric «els Diputats», com hi és en l'article 9, però que es digui especialment en aquest article primer, agafant el Parlament com a òrgan representatiu en col·lectivitat. Que quan el Parlament acorda tantes mocions, tantes resolucions, tants textos legislatius, darrera d'aquests acords hi hagi per definició de l'article primer de l'Estatut Interior la legitimitat política del poble de Catalunya. Proposem que s'afegeixi un segon paràgraf sobre la independència, la llibertat d'acció del Parlament garantida per la llei. Però ja anunciem que suprimirem a votació aquest segon paràgraf, aquest segon punt de l'esmena perquè considerem que pot ser perfectament subsumida a la nostra esmena segona a l'article segon, quan explicitarem què entenem per garanties de la seguretat i de l'honorabilitat d'aquest Parlament.

I a l'últim proposem que en aquest primer article que, insisteixo, és el que defineix el Parlament per primera vegada a l'Estatut Interior, s'afirmen quatre principis avui absolutament acceptats en el Dret comparat com a principis on s'emmarca l'actuació dels Parlaments. El Parlament, diem, ha de gaudir d'autonomia organitzativa, financera, administrativa i disciplinària. I ho diem per millorar, enriquir el text de l'actual Proposició de l'Estatut Interior.

Autonomia organitzativa que la fixa, com tots sabem, el Reglament del Parlament de Catalunya. Autonomia financera que emana del principi que tenim d'autoelaboració del nostre pressupost i d'aplicació sense cap control d'aquest pressupost. Com saben totes les senyores Diputades i els senyors Diputats, no hi hauria independència al Parlament si aquest tingués una supeditació econòmica d'alguna altra institució. Autonomia administrativa que l'hem anada elaborant i la continuem elaborant a través de l'Estatut de Govern Interior, no de l'Estatut Interior, sinó de l'Estatut de Govern Interior del Parlament de Catalunya, a través de la seva pròpia comissió, per dotar-nos de tots aquells serveis administratius, tècnics, materials, necessaris per a la nostra tasca. I autonomia disciplinària, sigui per la nostra pròpia legislació, com ja diu el Reglament, que

recull el principi que la policia interna ens correspon al Parlament, sigui, com proposem en l'article segon, acollint-nos a altres garanties que avui ens dona la legislació vigent. És l'article segon, per aquest quart tipus d'autonomia, el marc legal, sobretot de dret penal, sobre el qual no tenim competències, que ens pot servir d'aixopluc jurídic o formal davant de possibles agressions a aquesta autonomia, en aquests cas, en el nostre funcionament.

En resum, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres proposem que al primer punt de l'article primer s'afegeixi la representació política explicitada, per no confondre-la amb la jurídica, però amb un argument molt més important: per donar sortida a aquesta legitimitat mig presentada ja a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, legitimitat de base, d'origen de totes les nostres institucions, i proposem que, com un segon punt d'aquest article, es defineixin aquests quatre tipus d'autonomies del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, possiblement el que estem discutint en aquest punt deu ser el caràcter de la representació, el caràcter de la representació política dels Diputats al Parlament i del mateix Parlament, però crec que, en la formulació de l'esmena presentada pel Grup parlamentari de PSUC, aquest caràcter de la representació, i aquesta discussió sobre si és una representació jurídica i política, es dobla amb una afirmació que conté la Proposició de Llei ja més endavant, a l'article 9, quan estableix que els Diputats representen políticament tot el poble. Voldria donar aquesta primera indicació per a situar aleshores el que pot ser el debat sobre el caràcter de la representació.

Certament, la representació parlamentària crec que no es pot configurar com una representació jurídica, si entenem jurídica com una representació de dret privat. Però és evident que tota representació d'una institució jurídica és una representació jurídica. Per tant, el que caldria no és buscar l'aplicació de conceptes de dret privat en el dret públic, sinó elaborar quina és la substantivitat de la representació política dels Diputats i, per tant, del conjunt dels Diputats en la institució del Parlament.

Evidentment no existeix una relació de delegació ni cap altra de les característiques essencials de la representació del dret privat però, en canvi, existeix una clara representació jurídica dels Diputats, perquè aquests expressen la voluntat dels ciutadans i l'expressen per a donar efectivitat jurídica a través de la formació de la voluntat de la Generalitat en l'aspecte legislatiu. És, per tant, una representació jurídica que és, al mateix temps, una representació política. Els dos fets es combinen, es combinen directament i el que podríem qualificar és que la representació jurídica dels Diputats és essencialment una representació política.

El Parlament, com a transformador d'aquesta voluntat i d'aquesta força legitimadora que els Diputats expressen del poble, comunica la legitimitat necessàriament a les decisions jurídiques que prengui com a cos. Comunicació de legitimitat que queda clara i que no fa falta aclarir més, queda clara, perquè queda clara a les lleis, queda clara en aquesta proposició de llei que estem discutint i queda clara, fins i tot, concep-

tualment en la redacció concreta que se li dona.

Els actes que s'imputen a la Generalitat i al poble, els actes jurídics que s'imputen a la Generalitat i al poble, es basen en una legitimitat política que prové de la representació política del poble.

El criteri pel qual nosaltres ens oposem a l'esmena és precisament perquè creiem que la majoria dels arguments, o almenys aquella part dels arguments de la defensa de l'esmena en la qual coincidim més profundament, queden integrats ja en el mateix text de la proposició, i el que la proposició planteja és, en primer lloc, l'establiment d'un article primer que és una pràctica reiteració, efectivament, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, fixant el mateix criteri i traslladant la definició d'aquesta qüestió a l'article 9. Plantejar-ho aquí i suprimir l'article 9, segons està esmentat en una esmena —encara que m'ha dit que la retiraria posteriorment, però que s'ha plantejat com a esmena—, significa alterar -crec jo- el plantejament de la qüestió, no afegir res de nou a allò que hi és present, i treure significat, precisament, a l'article 9, reduir l'eficàcia de la llei tot suprimint-ne un dels conceptes centrals. Potser si ho poséssim a l'article primer seria una aplicació de la doctrina italiana, com totes les doctrines necessitades de construir una teoria al voltant d'uns preceptes que no es defineixen estrictament, però em sembla que la interpretació, tant aquí com en el cas d'Itàlia, fa que sigui inevitable la conclusió que la funció representativa del Parlament és una funció representativa de tipus polític i, per tant, que la representació és una representació jurídico-política.

Per això, nosaltres creiem que és millor expressar el concepte en l'article 9, que allà sí que és rellevant, no solament perquè, a més a més, a l'aspecte rellevant hi afegeix que no queden sotmesos a mandat imperatiu, sinó perquè allà ja s'indica que els Diputats representen tot el poble i no llurs electors directes, que els Diputats representen tot el poble i no diu «cada Diputat», diu «els Diputats representen tot el poble» i, si fos a l'article primer, el Parlament, efectivament, representaria políticament el poble de Catalunya però, en canvi, donaríem entrada possible al fet que els Diputats poguessin ser interpretats o autointerpretats com a representants d'una fracció del poble, una fracció social, una fracció territorial o, simplement, una fracció d'opinió i el que es tracta és que els Diputats, els Diputats representen políticament tot el poble i, per tant, cada un d'ells, en conseqüència, no pot rebre mandat imperatiu d'un sector del poble, perquè tots ells, una vegada són Diputats, representen el conjunt del poble.

En conseqüència, respecte a l'apartat primer de l'esmena 2, la nostra posició és d'oposició a la seva votació afirmativa i, per tant, nosaltres estem en contra d'aquest apartat primer de l'esmena 2 per les raons que acabo de dir. Creiem que el tema queda suficientment clar a l'article 9, està més delimitat, està, a més a més, concretat en una posició d'amplitud superior i d'incidència i conseqüències superiors i, d'altra banda, l'article primer no ofereix cap més possibilitat d'interpretació en el conjunt de la llei per a la figura del Parlament i, a més, per a l'article 9, que la representació jurídico-política a què he alludit abans.

Respecte a l'apartat tercer de l'esmena, retirat el segon, el Grup Socialista proposaria una esmena transaccional perquè fos votada en el cas que fos admesa a tràmit per tots els Grups,

i que tendria a situar l'apartat Tercer en l'article 8, apartat primer, com a primer apartat de l'article 8 i quedaria redactat amb una lleugera modificació de la següent forma: «El Parlament gaudeix d'autonomia organitzativa, financera, administrativa i disciplinària».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Abans de sotmetre a votació l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat caldria conèixer si estaria disposat a retirar una part de l'esmena, en virtut d'aquesta proposta d'esmena transaccional.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres demanàrem la paraula per un breu torn de rectificació i per comunicar la nostra acceptació d'aquesta esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha torns per a rectificació previstos en el Reglament, en aquests casos. Ara, per a una breu intervenció des de l'escó, per a indicar la posició sobre aquesta esmena transaccional, d'acord.

El Sr. RIBÓ: Molt bé, senyor President. Moltes gràcies.

Amb el desig de poder haver entrat més profundament en el debat sobre la representació política que, si s'argumenta que és bo que estigui individualitzant els Diputats, és encara millor que estigui en mans de tot el Parlament, nosaltres anunciem que admetem l'esmena transaccional i que retirem de votació l'esmena 4 i l'esmena 6 que s'ha entès en la nostra defensa que les presentàvem per a ser reiteratives del que ja diu l'Estatut de Catalunya, però que amb afany de millorar i d'agilitzar aquest mateix debat, les retirem de la votació.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, si jo ho he entès bé, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat acceptaria l'esmena transaccional i, per tant, retiraria l'apartat 3 de l'esmena 1, de la primera de les... mantenint les esmenes a l'apartat 1 i 2... El 2 també...?

El Sr. RIBÓ: Però l'esmena, la que tenim numerada com a 2, la primera que avui s'està substanciant, mantenint a votació ara el concepte de representació política del Parlament, hem anunciat ja que no posem a votació el segon punt i admetem la transaccional sobre el tercer punt. Però, al mateix temps, anunciem que l'esmena 13, que està numerada amb un 4, i l'esmena 22, que duu un 6, queden retirades.

El Sr. PRESIDENT: Bé, els altres Grups admeten a tràmit l'esmena transaccional que proposa el Grup parlamentari Socialista i que el senyor Ribó acaba d'anunciar que accepta? (*Pausa.*) No hi ha cap objecció.

Molt bé. Així, doncs, votarem aquesta esmena transaccional en el seu moment en l'article 8. I ara cal passar a votació l'esmena... el que queda de l'esmena número 2 del Grup parlamentari del PSUC, és a dir, el que es refereix únicament a l'adició de l'adverbi «políticament» després de «el Parlament representa».

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'article primer en el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen, per l'article primer, ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article Segon hi ha també una sola esmena, l'esmena número 6, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): El senyor Luis Valentín, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...el senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, para defender en nombre del Grupo parlamentario del Partit Socialista Unificat de Catalunya una enmienda al artículo 2, en el que en lugar de decir, como dice actualmente el texto del Dictamen, «el Parlament és inviolable», diría, según nuestra propuesta, «la seu del Parlament és inviolable. La llei garantirà la seva seguretat i honorabilitat».

Esta enmienda pretende dos objetivos. De un lado, clarificar conceptos, mejorando en nuestra opinión técnicamente de una manera considerable el redactado del artículo. Y, en segundo lugar, explicitar en una ley propia de Cataluña una serie de posibilidades que nos vienen dadas ya desde el ordenamiento jurídico del Estado.

En cuanto al aspecto primero, es decir, de la clarificación de conceptos, nosotros entendemos que la inviolabilidad predicada para el Parlamento es un concepto excesivamente abstracto. Somos conscientes que este concepto de la inviolabilidad de la Cámara está recogido en el artículo 30 de nuestro Estatuto de Autonomía y está recogido, refiriéndose a las Cortes generales, en el artículo 66 de la Constitución española, pero conviene, en nuestra opinión, avanzar en la precisión de los conceptos.

Efectivamente, hay una inviolabilidad de los parlamentarios, de los Diputados, en cuanto a la emisión de sus votos y opiniones en el ejercicio de su cargo, y esto está recogido en el artículo 31, número 2 del Estatuto de Autonomía y está recogido en el propio artículo 12 del proyecto que estamos debatiendo. Pero es que aparte de esta inviolabilidad de los Diputados, de las Diputadas, acerca de la emisión de opiniones, hay una inviolabilidad, que no se puede predicar colectivamente, del Parlamento, sino que hay que predicar necesariamente de su sede, y hay que predicarlo de su sede entendida en un doble sentido: la sede en cuanto a lugar, en cuanto a espacio; y luego, la actividad que tiene lugar dentro de esta sede.

Esto realmente ha sido intuitivo ya por el legislador a nivel de Estado, como claramente se deduce de la Ley Orgánica 2/1981, de 4 de Mayo, en cuyo artículo Tercero se dice que «se incorpora al Código Penal el siguiente precepto», que voy a leer porque creo que ilustraría, ilustra bastante acerca de cuál es el razonamiento de la enmienda que presentamos. Dice esto: «Artículo 160.bis que se propone que se adicione al Código Penal. Las mismas penas establecidas en los artículos anteriores de esta sección para los que atentaren contra las Cortes Generales o el Consejo de Ministros de la Nación, serán aplicadas a quienes de igual modo lo hicieren contra las asambleas legislativas de las Comunidades Autónomas, los Consejos de Gobierno de las mismas o sus miembros». Es decir, que aparece claramente en esta referencia al Código Penal, 160.bis, que existe una serie de artículos anteriores como este propio precepto dice, en los cuales se regulan una

serie de conductas delictivas, se tipifican una serie de conductas delictivas, entre las cuales está el atentado a la sede, en el sentido físico de la irrupción dentro de la sede, pero también hay una serie de figuras delictivas que se refieren a la interrupción, a la perturbación de la actividad que tiene lugar dentro de esta misma sede. Entonces, este Grupo parlamentario entiende que existiendo esta razón de tipo técnico de precisión de los conceptos, de distinción entre la inviolabilidad en cuanto a la emisión de votos y opiniones, y la inviolabilidad de la sede del Parlamento y de la actividad que tiene lugar dentro, por un lado, y por otro lado de la alta conveniencia política que tendría que, en una ley propia de Cataluña se incluya lo que ya nos viene dado por el ordenamiento jurídico del Estado, ciertamente por una virtualidad que no necesita ser ratificada por una ley de este Parlamento para que opere, pero que, indiscutiblemente, tiene una significación política evidente si, en una ley institucional de Cataluña de la importancia y de la que estamos debatiendo en el día de hoy, el tipo delictivo no solamente aparece referido en el ordenamiento del Estado, sino que esta protección es asumida y consagrada en un ordenamiento, en una ley de institución de Cataluña.

Por todo esto, nosotros creemos y solicitamos de este Parlamento que vote favorablemente a la enmienda que acabo de defender.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? (*Pausa.*) Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema que planteja l'esmena del PSUC, si bé no és, per entendre'ns, de vida o mort, té la seva importància, però ens sembla que aquest és un tema reglamentari, no és un tema que hagi de figurar en una llei de l'Estatut Interior de Catalunya. En l'article 2 que surt de Comissió, l'article 2 de la Proposició de Llei, es consagra el principi de la inviolabilitat. Un segon estadi d'aquesta consagració del principi que és el que fa en aquesta Llei, un segon estadi seria la concreció, en quina forma, en quines mesures, aquesta inviolabilitat que es predica, no tan sols de l'espai, de les emissions emeses, una inviolabilitat global del Parlament..., un segon estadi seria clarament reglamentari, i ja el tenim, el tenim en el mateix Reglament del Parlament, article 46, o fins i tot en l'Estatut de Règim i Govern Interior de la Cambra. Un tercer estadi seria la protecció penal d'aquests drets consagrats. I com molt bé ha dit el Diputat senyor Valentín, nosaltres també estem d'acord amb aquest afegitó de l'article 160 bis del Codi Penal, però en això no ens hi podem ficar. Estem absolutament d'acord, però diferenciem aquests tres estadis i ens sembla que el text que surt de Comissió, el text de la Proposició és correcte, és suficient i no pot descendir ni a temes reglamentaris ni tan sols tampoc al tema de la sanció penal que no ens compet a nosaltres. Per tant, demanem que no es doni suport a aquesta esmena i es mantingui el text de la Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Passem a votació l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, l'esmena número 6.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen, l'article 2, ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 3 hi ha també una sola esmena, l'esmena número 10, del Grup Socialista. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena és una esmena d'addició que tendeix a introduir a l'interior de l'article una explicitació que els Diputats del Parlament de Catalunya són elegits en proporció a la població, d'acord amb l'Estatut, i, per tant, d'acord amb l'adequada representació territorial de les diferents zones de Catalunya. L'esmena, per tant, tendeix a introduir una explicitació d'un tema nou, tendeix a introduir l'explicitació d'un criteri democràtic bàsic: els Diputats representen persones, no representen muntanyes ni camps de moresc, i, per això, convé que una llei fonamental i democràtica tingui com a criteri essencial el criteri de la proporcionalitat dels Diputats en relació amb la població, per a assegurar, com a principi, que el vot de cada ciutadà val per un igual jurídicament però també realment, i evitar la possible desigualtat per alteracions derivades d'una llei electoral «previsora» per a majories fetes i, per tant, per a evitar la desviació o la deformació de la representació.

L'esmena intenta precisar els principis de l'Estatut, explicitant el que és el principi bàsic de la representació democràtica, evitar la reducció d'una interpretació possible del sistema electoral, en la via francesa, en simple fórmula electoral, és a dir, en forma de repartiment d'escons, i donar el ple sentit al que és el sistema electoral, que és el conjunt de mecanismes electorals, part dels quals és la fórmula electoral.

Aquest principi de representació dels Diputats en proporció a la població naturalment s'ha de fer tenint en compte la necessària adequació, per convenciment polític i perquè ens ho mana l'Estatut, d'aquesta representació, de la representació de totes les zones del territori de Catalunya, com diu l'article 31 de l'Estatut. Però la fixació del principi és la fixació d'un criteri general democràtic, recollir explícitament una formulació central del que és un sistema representatiu democràtic i posar-ho de forma indubitada, explicitar en la llei perquè ningú no en dubti, perquè ningú no pugui dubtar, que aquest article consagra un principi de representació democràtica, un principi que no és de dretes ni d'esquerres, que és, simplement, democràtic. Volem que el vot de tots els ciutadans valgui igual, jurídicament i socialment, volem que la llei electoral no introdueixi deformacions a aquest pes igual del vot dels ciutadans i volem que totes les zones de Catalunya hi estiguin representades. Volem que el vot de tots els ciutadans valgui igual ¿O bé és que estem disposats a obrir les portes a una possible interpretació posterior, propícia a una desigualtat i una manipulació electoral? Si això no és així, i jo no dubto que aquesta Cambra, unànimement, no és partidària d'aquest criteri, aleshores crec que l'explicitació del principi democràtic pel qual els Diputats són elegits en proporció a la població, d'acord

amb les prescripcions estatutàries de l'adequada representació territorial, crec que és el criteri polític que aquesta Llei necessita definir explícitament.

Gràcies, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el Diputat senyor Alavedra per al torn en contra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 3 del Dictamen de la Comissió, en el qual estem debatent una esmena del Partit Socialista de Catalunya, fa, per a l'elecció dels Diputats al Parlament de Catalunya, una remissió a l'Estatut d'Autonomia i a la Llei Electoral, Llei Electoral que es farà en aquest Parlament. La remissió a l'Estatut d'Autonomia és concretament a l'article 31.1, que fixa unes quantes condicions que ha de complir la Llei Electoral, per exemple que el sufragi sigui universal, lliure, igual, directe i secret, i que els Diputats siguin elegits per un termini de quatre anys. Ara bé, en el sistema electoral pròpiament dit que en el segon paràgraf d'aquest article 31.1 ens fixa l'Estatut d'Autonomia hi ha dos criteris claríssims, dos principis que queden perfectament concretats: en primer lloc, la representació proporcional, i, en segon lloc, l'adequada representació de totes les zones del territori de Catalunya, i aquests dos principis, aquests dos criteris són els que s'han de combinar en el moment de fer la Llei Electoral al Parlament de Catalunya.

És evident que sistema proporcional, proporció, al nostre entendre, és sempre respecte a la població, i, per tant, l'afegitó en aquest cas que ens presenta amb la seva esmena el Grup dels Socialistes seria inútil. Però al mateix temps nosaltres voldríem dir que no fer figurar a l'esmena dels socialistes cap referència a l'adequada representació de totes les zones del territori de Catalunya, i en aquest tema fer la mateixa remissió a l'Estatut que l'article 3 del Dictamen de la Comissió fa per als dos principis, és a dir, per a la proporció i també per a la representació de totes les zones del territori, pot crear una confusió. Perquè, per què anar a aprofundir el tema de la proporció dient que és proporció a la població, i, en canvi, en el tema de l'adequada representació de totes les zones del territori no fer absolutament cap referència, cap aprofundiment, cap aclariment i fer una remissió a l'Estatut? Nosaltres creiem, en aquest aspecte, que és molt més clar el Dictamen de la Comissió en el seu article tercer, que per a tot el tema de la Llei Electoral fa remissió a l'Estatut, concretament a l'article 31.1.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena del Grup Socialista, esmena número 10, a l'article 3.

Els senyors Diputats i les senyores Diputades que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text de l'article 3, segons el Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 3 del text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Als articles 4 i 5 ja ha estat retirada l'única esmena existent

anteriorment, no hi ha cap esmena, de manera que proposo a les senyores i senyors Diputats de votar-los conjuntament.

Aleshores els que estiguin d'acord amb el text del Dictamen en els articles 4 i 5 que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen, articles 4 i 5, ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article sisè hi ha una única esmena, l'esmena número 16, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, para defender una enmienda a este artículo, en el sentido de adicionar al texto actual, al texto del Dictamen, cuando dice que «el Parlament es constituirà dins els vint dies següents al dia de la celebració de les eleccions convocat pel President de la Generalitat», y en la enmienda que propone el Grupo parlamentario que represento se dice «el President de la Generalitat a iniciativa pròpia o de la Diputació Permanent», y continua el texto tal y como está en el Dictamen. El sentido de esta enmienda tiende a asegurar, en todos los supuestos imaginables, la continuidad y la efectividad del funcionamiento de las instituciones de Cataluña, y en concreto del funcionamiento de una institución clave como es la institución del Parlament. Tal como está redactado en el texto del Dictamen el artículo sexto, todo pende del President de la Generalitat, y es lógico que así sea de una manera ordinaria, pero hay que ir también a tratar de imaginar supuestos en los que sea de alguna manera necesario compensar, completar esta tendencia a que antes me refería del President de la Generalitat en cuanto a una decisión tan importante.

En efecto, cabría imaginar supuestos en que acontecimientos imprevisibles y urgentísimos; por ejemplo, un tema de inconstitucionalidad, que necesita una inmediata constitución del Parlamento para que éste se pronuncie, un acontecimiento político, muy importante, grave, a nivel de Estado, a nivel de la Comunidad Autónoma. Pues bien, en estos casos, en que se necesitaría una convocatoria inmediata del Parlamento, puede imaginarse, o bien una falta de la diligencia debida por parte del President de la Generalitat, un supuesto, es cierto, altamente improbable, o también podría ocurrir un caso de incapacidad o de fallecimiento, supuestos, por supuesto, altamente no deseables, que dejaran en quietud al Parlamento, que dejaran el funcionamiento institucional de Cataluña pendiente, precisamente, de esta falta de iniciativa del President de la Generalitat. Pues bien, con este ánimo de —como consideramos que debe ser un principio que inspire todas las leyes— conseguir contener dentro de un texto todos los supuestos imaginables, es por lo que nosotros estimamos que la fórmula que proponemos deja absolutamente cubiertas estas posibilidades y, por tanto, asegurado el funcionamiento normal de las instituciones de Cataluña.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Capdevila té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument pel fet d'entendre, posats en el Dictamen de Comissió, que, tal com ha dit el Diputat senyor Valentín, el Parlament no es constitueix fins als vint dies segü-

ents a la celebració de les eleccions, convocat pel President de la Generalitat, i nosaltres entenem que és suficient, que no cal incloure, tal com demanen ells a la seva esmena, «per iniciativa pròpia o de la Diputació Permanent». Entenem que això seria distorsionador, que podria entendre's com una certa carrera, per vejam qui convoca, si el President de la Generalitat convoca a iniciativa pròpia o la Diputació Permanent es dona més pressa, d'alguna manera, per demanar-li al senyor President de la Generalitat que convoqui el Parlament per a la seva constitució. I entenem, d'altra banda, que el Dictamen de Comissió ja ha de preveure el possible cas que el President de la Generalitat —i probable cas— no convoqués el Parlament per a la seva constitució, i aleshores afegeix aquest mateix article que en el cas que no fos dictat el decret de convocatòria, el Parlament es constituirà per ell mateix a les deu del matí del cinquè dia següent, etc.

Per tant, es produeix ja una espècie d'automatisme d'autoconvocatòria del Parlament el cinquè dia, o el dia cinquè següent a l'expiració del termini inicialment assenyalat, i que, per tant, cobreix absolutament el cas improbable, ho repeteixo, que el President de la Generalitat no convoqués, tal com prescriu l'article sisè d'aquest article.

I d'altra banda, ho repeteixo, que els casos que es puguin produir més aviat serien distorsionadors, en el sentit que hi hauria aquesta pugna, d'alguna manera, per vejam qui convoca abans, si el President de la Generalitat convoca a iniciativa pròpia o la Diputació Permanent es dona més pressa a demanar-li que convoqui. D'altra banda, els casos d'incapacitat, mort, etc., a què fa referència el Diputat senyor Valentín, creiem que, donada la immediatesa d'aquesta autoconvocatòria del Parlament, són absolutament irrelevants quant al temps, ja que el Parlament quedarà constituït per ell mateix en els terminis assenyalats a l'article sisè.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem a votació...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, retirem l'esmena número 16.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En aquest cas, retirada l'esmena, no hi ha cap esmena tampoc a l'article 7, i proposo, doncs, de votar conjuntament els articles 6 i 7 segons el text del Dictamen. (*Pausa.*) No, al 8 hi ha una esmena transaccional.

Aleshores, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen pels articles 6 i 7, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Que s'abstenen?

Els articles 6 i 7, del text del Dictamen, han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

A l'article 8 hi ha una esmena transaccional proposada pel Grup Socialista, relativa al número 2 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a la qual, per assentiment, tots els Grups parlamentaris han donat conformitat perquè se sotmeti a tràmit.

Es tractaria d'introduir en aquest article número 8 un primer punt, en el text del Dictamen portaria aleshores la numeració 2 i 3, que diria el següent : «El Parlament gaudeix d'autonomia organitzativa, financera, administrativa i disciplinària.»

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El que serà ara l'apartat primer de l'article 8 ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

I passem aleshores a votar els apartats que seran ara segon i tercer, és a dir, els que eren primer i segon del Dictamen.

(*Pausa.*)

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text dels que seran apartats 2 i 3 de l'article 8, text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que estan en contra?

Els que s'abstenen?

Bé, amb això, senyores i senyors Diputats, hem aprovat el Capítol primer del Títol Primer. Aleshores, proposo de votar el títol del Capítol primer, que diu «Disposicions Generals».

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb aquest Títol, que es posin dempeus.

(*El Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Sí, nosaltres entenem que hi ha una esmena final en tot el text de la Llei del Parlament i del President, que pot afectar aquest Títol, i tota la Llei, per tant, és a reserva —estem totalment d'acord amb aquesta votació— que aquesta esmena fos aprovada, que seria un afegit a les diverses vegades que sortissin els Consellers...

El Sr. PRESIDENT : Em sembla que, de fet, tots els articles que han estat ja aprovats són a reserva d'aquesta esmena, que és una esmena purament de forma. Per tant, doncs, el que indica el senyor Ribó és vàlid; votarem aquesta esmena final quan s'hagi aprovat tot l'articulat.

Aleshores, ho repeteixo, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el títol del Capítol Primer, Títol Primer, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

El Títol del Capítol primer del Títol primer ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

(*Pausa.*)

Bé, senyores i senyors Diputats, passem ara al Capítol segon. Als articles 9, 10, 11, 12 i 13 no hi ha cap esmena.

Passem, doncs, a votar-los conjuntament, si no hi ha oposició de ningú.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Els articles 9, 10, 11, 12 i 13 han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

A l'article 14 hi ha diverses esmenes i vots particulars. La seva ordenació, segons l'allunyament del text del Dictamen, indica que cal començar per la defensa dels vots particulars número 10 al text de la Proposició i número 34 del text d'Informe de la Ponència —són idèntics— del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*) : Senyor President, les retirem.

El Sr. PRESIDENT : Retirat. Aleshores, segueix el vot par-

ticular del Grup Socialista, per mantenir el text de la Proposició. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, concerneix només a la meua persona la defensa d'un altre vot particular, que és el 12 en la numeració d'aquesta ordenació, si ens hem d'acollir a fer la defensa conjunta, tota vegada que, de fet, a més, el que el nostre Grup farà és retirar el vot particular 8 per passar a defensar i mantenir el vot particular que jo, com a Diputat, tenia plantejat amb el número 12 d'aquesta ordenació de la Llei.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. D'acord, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Gràcies, senyor President. La raó de la inicial esmena socialista, i esmena també prou coincident del Diputat que els parla, era una altra, evidentment, que la que ara, aquí, s'ha d'argumentar, tota vegada que el text que avui se'ns porta a consideració en aquest article 14 —abans era el 15— ha sofert una mutació important, molt important. Ha passat de ser un text controvertit, políticament —uns podien tenir unes idees sobre el tema; altres, unes altres—, ha passat de ser això a ser un text jo diria que mesquí per a una llei d'aquesta natura. Una llei important no pot sinó dedicar-se a fer política. La llei que regula el Parlament, que regula el Govern, que regula, en definitiva, el President de la Generalitat i totes les relacions que entrellacen aquest entrellat institucional bàsic de la Generalitat de Catalunya és, sens dubte, una llei d'alta política. Doncs bé, també per aquest camí —article 14— tornarà a ser, vindrà a ser una llei de baixa política, de la política conjuntural, de la política d'organització concreta del funcionament del Parlament per tal d'evitar que aquests senyors Diputats puguin tenir una organització en grup que pugui, d'alguna manera, distorsionar determinat funcionament minoritari d'un Govern que no té prou suport assegurat. Perquè en el fons, encara no ho he dit, però els senyors Diputats m'imagino que ho saben de sobra perquè coneixen el text, el que està ara en joc és si els Diputats no adscrits —aquesta figura que ens varem inventar a corre-cuita des d'aquesta Tribuna, es varen inventar a corre-cuita des d'aquesta Tribuna, en Ple, que no estava en Comissió, en el debat del Reglament d'aquest Parlament— siguin o no institucionalitzats en la llei bàsica que regula les institucions bàsiques de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el tema clau.

Aleshores, a nosaltres no ens preocupa ja ara el problema de si Grup Mixt sí o no, Diputats no adscrits sí o no, sinó que anem al principi: volem una Cambra que funcioni per Grups parlamentaris? Sí o no? Si volem això, diguem-ho a la llei marc, que és aquesta llei que estem elaborant, i després el Reglament de la Cambra, conjunturalment a cada legislatura farà el que la majoria en aquell moment cregui oportú de fer. Al començament d'aquesta legislatura es va creure oportú per una determinada majoria crear els no adscrits, inventar-nos els no adscrits, han tingut un funcionament que jo diria que, fins i tot, podria ser reconegut —almenys algun d'ells ho va fer en el debat a Comissió com de provada ineficàcia i de provada distorsió del funcionament del Parlament, i de provada ineficàcia també per a la salvaguarda dels seus drets en tant que Diputat—, però aquest és un tema conjuntural. Ara estem discutint una altra cosa; estem discutint la llei que volem que al seu moment sigui el paral·lel de l'Estatut Interior de Catalunya. I en aquesta llei creiem que no és oportú introduir la batalla peti-

ta. Introduïm el tema de la moció de censura, i cadascú tindrà posicions diferents sobre la moció de censura. Uns la voldran més fàcil i d'altres més difícil —és lògic—, i la de confiança, d'acord. I com elegir el President de la Generalitat? I, el vot d'investidura, com es farà? Que sigui fàcil o difícil que surti un President de la Generalitat. Introduïm-hi les relacions Parlament-Govern en el seu conjunt, però aquestes batalles petites, de si dos Diputats que queden que anaven en una llista del PSUC, però que resulta que eren com a independents poden formar Grup Mixt o no, i que quedin com a no adscrits, o ara que resulta que n'hi ha més, de no adscrits, o de Diputats no clarament integrats en grups ideològics, que no poden formar Grup, perquè, si formen Grup, formaran un conglomerat més aviat esquerrà i, per tant, no ens interessa. Aquesta batalla petita, deixem-la per al Reglament; no la colloquem, si us plau, en la Llei, que és la Llei que volem que sigui la Llei-marc bàsica de Catalunya, la Llei que volem que sigui l'Estatut Interior de Catalunya.

Aquest és el sentit fonamental d'aquesta esmena, que el que diu, simplement, és: «Tots els Diputats, per a llur acció parlamentària, s'integraran en Grups parlamentaris, els quals seran formats per un mínim de cinc Diputats.» No parla del Grup Mixt, no parla dels no adscrits, perquè, a més, els senyors Diputats saben, les senyores i els senyors Diputats saben, que hi ha fórmules diferents, i que no totes les fórmules que es voten, d'organització interna del nostre funcionament en el Grup Mixt, sobre la base de funcionament per Grups, que és la fórmula que hem escollit nosaltres, s'esgoten en el Grup Mixt com a fórmula de sortida per als que —perdonin els senyors Diputats no adscrits— sobren un cop que s'han format els Grups parlamentaris ideològics. Per exemple, l'emparentament com el funcionament de la qual està demostrada per realitats concretes i fórmules diferenciades que es podrien, en tot cas, considerar quant a l'Estatut Interior, a la Llei Bàsica de les Institucions de Catalunya? No, de cap de les maneres.

S'ha de tractar aquest tema, i debatre aquest tema, i guanyar aquest tema, sigui quina sigui la posició de cadascú en el Reglament del Parlament. Ja tenim un Reglament del Parlament que a nosaltres no ens agrada quant al tema dels no adscrits, però que funciona i que és aquí; més o menys malament, amb percentatges de vots de 6,75 punts de vots en Comissió, etc., cosa que no entenem, però, bé, funciona. És aquí i funciona. Podria haver-hi altres fórmules, però al Reglament, si us plau, no en l'Estatut Interior. No acabem, en definitiva —i aquest és el sentit fonamental, ho torno a dir, de la nostra esmena—, fent un Estatut Interior que pugui no satisfer institucionalment a tothom des d'una perspectiva política —fórmules en relació amb la macropolítica: moció de censura, qüestió de confiança, etc.—, sinó que, a més, no pugui satisfer, tècnicament tampoc, perquè hem rebaixat tant el seu contingut i tractem ja de qüestions tan petites que, de fet, estem fent no una llei-marc, no una llei-base, sinó que estem fent el reglament d'una Institució que volem que sigui molt important, que sigui la Institució de l'autogovern de Catalunya, i que podria esdevenir, amb lleis d'aquestes característiques, una institució de molt més baix nivell.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (Pausa.) El Diputat senyor Jaume Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per una vegada, per una vegada, rodonament d'acord amb el Diputat senyor Martín i Toval, i per això demanem —precisament perquè estem d'acord amb el que ell ha dit— el refús de l'esmena que ell presenta.

Efectivament, el sentit del nostre vot particular era aquest. El senyor Martín Toval oblida... i la seva explicació és certa, i se n'hi podrien afegir, d'arguments; se li podria dir que, efectivament, el tema de parlar de Grup Mixt, de Diputats no adscrits en l'Estatut Interior, possiblement, possiblement és erroni. Possiblement haguera estat molt millor deixar aquesta petita batalla, com ell en diu, per al Reglament del Parlament. I això, finalment, és el que diu l'Estatut, no una altra cosa, o coses massa diferents, diu l'article 32.3 de l'Estatut, quan ens remet al Reglament per a discutir la formació dels Grups, la composició, etc.

Però és que, amb la seva esmena, el senyor Martín i Toval està creant el Grup Mixt. En dir : «llevat del Grup Mixt», l'està creant, i, en aquest cas, i en aquest cas, i en aquest cas aquesta és una petita trampa dialèctica, però, adoni-se'n bé, l'està creant, i, en aquest cas, precisament, quant al nostre vot particular, que demanava la supressió d'aquest article per a recompondre, amb tots els arguments que ha dit el senyor Martín i Toval aquesta petita base del Reglament, no ha estat possible —i ell ho sap— ni en Ponència ni en Comissió, tenir la majoria suficient per a tirar endavant aquest vot particular que ens hem vist obligats a retirar.

Per això, primer punt, doncs, d'acord amb el senyor Martín Toval, i, precisament perquè estem d'acord amb els seus arguments, demanem que no es voti la seva esmena. Per què? Segon punt. Ja entrats en aquesta petita batalla —en què nosaltres no voldríem haver entrat, i era bo que no hi entréssim—, no estem d'acord amb els arguments que s'han donat, favorables al Grup Mixt. No repetirem el llarg debat que ja vam tenir en el Reglament, ni el reproduïrem ara. Certament, en un sistema electoral de llistes tancades —formació de Grups parlamentaris a la Cambra— és una distorsió —dit amb tots els respectes— el fet que qualsevol Diputat no s'integri en un Grup parlamentari. Però el fet hi és, objectivament hi és, i, quant a aquest Diputat no adscrit, no ficat en un Grup parlamentari, s'ha de trobar una solució a aquesta distorsió que significa per als treballs de la Cambra. I l'experiència —novella experiència— ens ha demostrat que el funcionament del sistema dels Diputats no adscrits no ha estat pas tan dolent, com, en principi, ens podia semblar fins i tot als creadors de la novella figura jurídic-política.

Certament, no és pas menor la distorsió que crea el Grup Mixt en els treballs de Comissions. Cal recordar que els Diputats pertanyents al Grup Mixt que, en forma aleatòria, s'adscriuen a una Comissió poden variar políticament el sentit de les votacions d'aquesta Comissió. Recordem el tema dels Pressupostos a Madrid, per exemple.

Certament, la creació de nous Grups no eixits d'una llista electoral posada a votació pel poble de Catalunya és un element molt més distorsionador que el fet del Diputat no adscrit, que, al cap i a la fi, es representa a si mateix, dona aquesta especificitat del seu vot a la seva opinió, i no el confón amb un aiguabarreig que ens sembla perjudicial.

Per tot això, perquè el funcionament no ha estat dolent, i

posats en aquest ball, ens sembla molt més bo el text que surt de Comissió, el text de la Proposició, i demanem a la Cambra que li doni suport tot refusant l'esmena socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Martín, vol remarcar alguna cosa ràpidament?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*) : No, és una rectificació d'aclariment, d'aquelles que es poden fer segons el Reglament, senyor President, ja que l'esmena defensada pel Diputat que parla és una esmena que no parla gens ni mica del Grup Mixt, sinó que diu textualment, si em deixa el senyor President que la torni a llegir : «Tots els Diputats, per a llur acció parlamentària, s'integraran en Grups parlamentaris, els quals seran formats per un mínim de cinc Diputats», i no parla gens ni mica del Grup Mixt.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sí, jo crec que la confusió ha estat produïda perquè potser en el *Butlletí Oficial* no queda la qüestió prou clara. Això no obstant, el senyor Martín ho havia indicat amb claredat.

Bé. Passem tot seguit al vot particular del Partit Socialista Unificat per mantenir el text de la Proposició, que en l'ordenació de les esmenes i vots particulars actuals porta el número 9. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres estem completament d'acord amb les argumentacions del Diputat Eduardo Martín Toval, llevat d'una que ell, per la dialèctica, l'ha deixada així en mitja afirmació : no és una batalla petita, i, això ho corregiríem també al senyor Jaume Camps.

Aquest és un tema que al seu dia va fer molt d'enrenou en aquesta Cambra. I aquest és un tema que afecta el cor de la majoria parlamentària que dona suport a l'actual Govern de la Generalitat, senyor Camps. Aquesta és una de les monedes de canvi que es va utilitzar ja aleshores en el debat del Reglament i que ens temem que es torni a utilitzar en el debat del possible Estatut Interior.

Li demanariem al Diputat Jaume Camps per què ha retirat la seva esmena. Si és una batalla petita, si estem d'acord que ha d'anar al Reglament, per què ha entrat en el debat? Jo li ho diré, avançant-me a les seves respostes i als possibles torns en contra : afecta altres apartats de l'Estatut Interior o de la Proposició de Llei que estem discutint, senyor Camps. Afecta, per exemple, la figura del Conseller Primer. Fixi's que n'és, de lluny, del punt de referència del que estem debatent. Fixi's que és lluny de l'articulat. Doncs, sí, hem d'explicar —per això els debats són públics— els fils conductors de l'Estatut Interior. I quant a l'Estatut Interior que estem fent —que a poc a poc ja anirem descobrint que l'estem fent a mesura d'una majoria, d'un Govern i d'una Presidència de la Generalitat—, aquí es canvien monedes per una figura que és el Conseller Primer, que afecta res tan petit com la Presidència de la Generalitat, l'actual Presidència de la Generalitat. Fixi's si n'és, d'important, el tema. No és cap batalla petita.

Nosaltres, en primer lloc, podríem repetir els arguments que ja vam dir al seu dia : per què es fa un ús determinat, entre múltiples solucions que dona el dret constitucional? Per què aquest concret? Per què aquest ús peculiar, amb els defectes tècnics que argumentava el Diputat Martín Toval, que nos-

altres subscrivim? Per què es vol, amb perdó de l'expressió, vendre el producte del Diputat no adscrit quan és opinió expressada en Comissió —i que el Diputat Camps la va sentir, perquè hi era present— per Diputats no adscrits, i que tornarem a sentir avui, que es troben en una situació d'indefensió en aquesta Cambra? Deixant de banda el problema de la seva proliferació, podem dir, amb tot el que ens pertoca com a Grup, posant per damunt dels interessos de Grup els de la Cambra— que creiem que hauria de ser rebutjable com a figura institucional. No només perquè poden distorsionar les Comissions, sinó també perquè ells, individualment, com a representants polítics del poble de Catalunya, són Diputats d'una manera de segona categoria.

El Dret Comparat. Tornem-hi. El *Bundestag*, la Segona República, etc. No hi entrarem, perquè només cal repassar el *Diari de Sessions* del debat del Reglament per a veure quines argumentacions a favor o en contra es poden fer. Nosaltres creiem que hi havia temes que possiblement es podien situar en aquesta Proposició. El nombre? Doncs aquest és el tema que sovint es pot trobar en textos similars, del mateix nivell del que estem discutint. Ja vam parlar aleshores del que deia un Diputat de l'Esquerra Republicana: el número bíblic. Per què cinc? Per què dos? Perquè jo vull recordar que el Reglament del Parlament de Catalunya parla de dos. Per què no quatre, com passava en aquest Parlament llavors de la Segona República?

Nosaltres creiem que la figura del Grup Mixt no afecta el vot de les Comissions, perquè l'exemple que ha donat el Diputat Camps, que també el va donar en Comissió, de la votació de Pressupostos a Madrid tenia una solució molt fàcil; una solució que es pot practicar en el nostre Reglament: el vot ponderat. Demanant vot ponderat s'hauria acabat tota possibilitat de distorsió d'una majoria pressupostària —sembla que darremament estem molt preocupats per les majories pressupostàries, senyor Camps. Aquest és un tema canviant. Sí que ho és, sí. Un tema que demana estabilitat, com ho demana la mateixa Proposició de Llei que estem discutint. En Comissió, curiosament, diversos Grups —entre els quals hi ha el que vostè representa, senyor Camps— van demanar remissió al Reglament, com diu l'Estatut. Bé, nosaltres creiem que, malgrat totes les argumentacions que aquí es puguin donar, el que queda, el ferro de la qüestió és pactes *sunt servanda* —els pactes s'han d'acomplir—, i, si hi ha un pacte de suport al Consell Executiu de la Generalitat, s'ha de pagar uns preus, i, els preus, els estem veient.

Nosaltres, senyor President, retirem el nostre vot particular número 9, en benefici, per donar major suport a l'argumentació i al text proposat pel Diputat senyor Martín.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Cap torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, un torn en contra de l'esmena, del vot presentat pel Diputat senyor Ribó.

Se'ns ha parlat... (*El Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres hem retirat el nostre vot particular. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: És a dir que la cosa no és prevista en el Reglament, que, després d'una intervenció es retirí i que no pugui haver-hi un torn en contra. En realitat és una rèplica;

aleshores és una rèplica a una argumentació. De manera que jo crec que el torn en contra és perfectament admissible.

(*El Sr. Martín i Toval demana per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Sí. Una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: És evident, senyor President, que s'ha fet una retirada —la retirada de l'esmena— en un moment en què abans se n'havia fet la defensa, però la retirada d'una esmena es pot fer en qualsevol moment del tràmit, fins i tot abans de la seva votació. Ara bé, el que és obvi és que si es fa abans de la seva votació el debat és complet; ara bé, si es retira abans que comenci el torn en contra, de què es parlarà en contra? D'una cosa que ja no és viva? D'una cosa que ja és reitrada? Senyor President, aquest Parlament donaria mostra que està debatent en el buit; és una qüestió retirada i, per tant, no es votarà, és un debat innecessari, senyor President.

(*El senyor Alavedra demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Per a una qüestió d'ordre, el senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): Des de la tribuna, senyor President. (*Remor de veus.*) El senyor Ribó ha fet un torn a favor i ha retirat l'esmena a posteriori per dir que donava suport totalment i que feia seves les paraules del senyor Martín i Toval; aleshores ha fet un torn a favor —hi ha hagut dos torns a favor— d'una esmena defensada pel senyor Martín i Toval. Jo, en aquests moments, vull donar total suport —fent un torn en contra— a les paraules del meu company, Diputat senyor Camps.

El Sr. PRESIDENT: Bé, d'acord; té la paraula, el senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*) No, no, suport argumentant, evidentment (*Rialles.*).

Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquí se'ns ha parlat de mesquinesa —paraules que ha fet seves el senyor Ribó—; se'ns ha parlat de moneda de canvi... Jo voldria dir que la mesquinesa i la moneda de canvi, en tot cas, vénen del fet que el Grup Socialista i el Grup Comunista són els que han introduït aquest tema en l'Estatut Interior. I la mesquinesa ve del fet que després d'haver perdut en el Reglament el tema del Mixt i dels no adscrits, l'han volgut introduir en l'Estatut Interior per guanyar-lo, a través de l'Estatut Interior, i també l'han perdut. Aleshores, mesquinesa i, a més a més, han perdut. I aleshores vénen a denunciar un tema que han introduït ells.

Se'ns ha dit que aquí es reproduïa el debat del Reglament, i, efectivament, jo el tinc molt present i crec que no l'hauríem de reproduir. Però jo recordo que en el debat del Reglament el gran drama, fet pels Diputats comunistes i socialistes des d'aquesta tribuna, era no solament el tema dels no adscrits, sinó que, fins i tot molt més fort, era el mínim de dos per a fer Grup parlamentari, perquè amb el mínim de dos donàvem Grup parlamentari al PSA. I aquí es van fer acusacions, fins i tot, de traïció a Catalunya. Avui el mínim aquest puja de dos a cinc i ningú no en parla; fins i tot el senyor Ribó diu que ni dos ni cinc, potser quatre. Molt bé, no discutirem qüestions de xifres, però, en tot cas, sí que hem de tenir present el debat del Reglament.

Se'ns diu que l'argument que ha donat el senyor Camps, que el Grup Mixt, representat a les Comissions distorsiona el vot de les Comissions, i que és un argument que no es pot rebatre, es pot resoldre pel sistema de vot ponderat, sistema de vot ponderat que es va introduir a les Comissions precisament per la figura dels no adscrits i que va ésser objecte de les més grans crítiques tècniques pels comunistes i socialistes i que ara se'ns proposa com una innovació tècnica per a resoldre la distorsió que representa el Grup Mixt.

El senyor Ribó té obsessions. Parlem dels no adscrits i des de l'article 14 ja ens comença a parlar de la seva obsessió en aquest Estatut Interior, que és el Conseller Primer. Senyor Ribó, esperi, el Conseller Primer ve més endavant, ja en parlarem.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al vot particular del Diputat senyor Josep Benet per a mantenir el text de la Proposició. Té la paraula el Diputat senyor Benet. Jo voldria indicar des d'ara que per a l'ordenació del debat seguirem el criteri ja adoptat; és a dir, que si les intervencions es refereixen a un mateix text, hi haurà el mateix nombre d'intervencions a favor que en contra.

El Sr. BENET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan aquest Diputat no adscrit —que té aquesta condició de no adscrit i que crec que continuarà tenint-la— va llegir en el *Butlletí Oficial* d'aquesta Cambra, del 9 de novembre de l'any passat, el text de l'article 15 de la Proposició de Llei que estem debatent, elaborat per la Ponència de la Comissió i aprovat per la majoria d'aquesta Comissió, tingué una agradable sorpresa i he de confesar que vaig sentir una autèntica satisfacció perquè aquest text de l'article 15 deia així : «Tots els Diputats, per a llur acció parlamentària, s'integraran en Grups parlamentaris, els quals, llevat del Mixt, seran formats per un mínim de cinc Diputats.» És natural, doncs, que aquest Diputat no adscrit estigués satisfet, perquè aquest text aprovat en Comissió recollia allò que havia defensat aquest Diputat no adscrit quan es va elaborar i discutir el Reglament d'aquesta Cambra en començar aquesta legislatura, és a dir, l'existència del Grup Mixt i l'existència d'un nombre superior a dos Diputats per a formar Grup parlamentari. Aquest Diputat defensava, aleshores, el nombre mínim de quatre Diputats; el text d'ara proposava el nombre de cinc, nombre superior que aquest Diputat, naturalment, també acceptava.

Aquest Diputat va creure que aquest canvi radical en una part de la majoria de la Ponència, en acceptar ara l'existència del Grup Mixt, negada un any i mig enrera, era degut que l'experiència viscuda en aquesta Cambra, durant aquest primer any i mig de vida, aconsellava rectificar el Reglament i acceptar ara l'existència del Grup Mixt. Aquest Diputat creia que aquest aspecte era un aspecte molt important, que era quelcom important i que aquesta rectificació podia millorar el funcionament de la Cambra.

D'altra banda, aquesta rectificació, acceptant ara l'existència del Grup Mixt en aquesta Cambra, era lògica que es fes, perquè resultava que els Grups parlamentaris d'aquest Parlament que havien votat aleshores contra l'existència del Grup Mixt en votar-se el Reglament d'aquesta Cambra, és a dir, Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Centristes, en discutir-se durant aquests darrers mesos a Madrid, a les Corts Generals —Congrés i Senat—, els nous

Reglaments d'aquestes Cambres, aquests Grups parlamentaris o, millor dit, els partits que integren aquests Grups parlamentaris, malgrat tenir representació tant en el Congrés de Diputats com en el Senat, no van presentar a les Corts Generals ni una sola esmena que proposés la supressió del Grup Mixt al Congrés i al Senat; si tan bons arguments tenien aquí, en aquesta Cambra, per a demanar la supressió, és a dir, per a decidir la no existència del Grup Mixt, per què aquests arguments no van ésser fets servir a Madrid i per què no es van presentar les esmenes corresponents? Al contrari, tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana de Catalunya, com Centristes, a Madrid, van votar a favor de l'existència del Grup Mixt, en el Congrés i en el Senat, en la Comissió corresponent, perquè en el Ple encara no ha estat debatuda aquesta qüestió.

Era natural, doncs, que, si a les Corts Generals de Madrid aquests partits creuen preferible l'existència del Grup Mixt, malgrat els inconvenients que evidentment tenen aquests Grups, també creguin que en el Parlament de Catalunya és preferible també l'existència del Grup Mixt. No hi ha cap raó que s'oposi a aquesta igualtat.

Per tot això, crec que la rectificació que va representar el text de l'esmentat article 15 de la Ponència era una rectificació positiva. Tanmateix, aquesta rectificació va durar poc temps, perquè en el text aprovat finalment en la Comissió desapareixia el Grup Mixt i reapareixia la figura del Diputat no adscrit. Per tant, allò que no es va fer a les Corts Generals de Madrid es pretén ara fer en aquest Parlament nostre.

Aquest Diputat, en el debat que va tenir lloc en aquesta Cambra el mes de juliol del 1980, va argumentar àmpliament a favor de l'existència del Grup Mixt en aquest nostre Parlament. Per tant, avui, per a no allargar innecessàriament aquest debat, dic simplement que em ratifico en tota aquella argumentació i dic també, alhora, que subscriu els arguments que a favor de l'existència del Grup Mixt han fet, en aquesta Cambra, en aquests moments, en aquest debat, els Portaveus, el senyor Eduard Martín i el Portaveu del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

En repassar els arguments que vaig tenir l'honor d'expressar en aquesta Cambra, en aquests debats del mes de juliol del 1980, en rellegir-los, en recordar les discussions que sobre aquest tema s'han tingut en Comissió i en escoltar els diferents arguments que es van donant ara en aquest Ple, m'ha semblat que el dia de demà, quan algun estudiós dels drets constitucionals, en el futur —potser un futur no pas tan llunyà— es decideixi a estudiar l'accidentat procés que ha seguit la qüestió del Grup Mixt en aquesta Cambra nostra, li serà difícil de comprendre què ha passat i per què s'ha fet això, si s'atén als textos publicats en el *Diari de Sessions* i en el *Butlletí Oficial del Parlament*. Em temo que no arribarà a comprendre què va passar realment en aquesta qüestió i que solament ho comprendrà el dia que algun Diputat d'aquesta Cambra, algun periodista indiscret, a més de publicar i de fer referència als textos del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*, parli d'altres negociacions a les quals ha fet esment el senyor Eduard Martín en la seva intervenció, aquelles negociacions, aquelles accions que són després explicades en els llibres de memòries.

Senyores i senyors Diputats, abans d'acabar voldria demanar als partits representats en aquesta Cambra que van votar a

favor de l'existència del Grup Mixt, en el Congrés i en el Senat, en la Comissió corresponent, perquè en el Ple encara no ha estat debatuda aquesta qüestió.

Era natural, doncs, que, si a les Corts Generals de Madrid aquests partits creuen preferible l'existència del Grup Mixt, malgrat els inconvenients que evidentment tenen aquests Grups, també creguin que en el Parlament de Catalunya és preferible també l'existència del Grup Mixt. No hi ha cap raó que s'oposi a aquesta igualtat.

Per tot això, crec que la rectificació que va representar el text de l'esmentat article 15 de la Ponència era una rectificació positiva. Tanmateix, aquesta rectificació va durar poc temps, perquè en el text aprovat finalment en la Comissió desapareixia el Grup Mixt i reapareixia la figura del Diputat no adscrit. Per tant, allò que no es va fer a les Corts Generals de Madrid es pretén ara fer en aquest Parlament nostre.

Aquest Diputat, en el debat que va tenir lloc en aquesta Cambra el mes de juliol del 1980, va argumentar àmpliament a favor de l'existència del Grup Mixt en aquest nostre Parlament. Per tant, avui, per a no allargar innecessàriament aquest debat, dic simplement que em ratifico en tota aquella argumentació i dic també, alhora, que subscriu els arguments que a favor de l'existència del Grup Mixt han fet, en aquesta Cambra, en aquests moments, en aquest debat, els Portaveus, el senyor Eduard Martín i el Portaveu del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

En repassar els arguments que vaig tenir l'honor d'expressar en aquesta Cambra, en aquests debats del mes de juliol del 1980, en rellegir-los, en recordar les discussions que sobre aquest tema s'han tingut en Comissió i en escoltar els diferents arguments que es van donant ara en aquest Ple, m'ha semblat que el dia de demà, quan algun estudiós dels drets constitucional, en el futur —potser un futur no pas tan llunyà— es decideixi a estudiar l'accidentat procés que ha seguit la qüestió del Grup Mixt en aquesta Cambra nostra, li serà difícil de comprendre què ha passat i per què s'ha fet això, si s'atén als textos publicats en el *Diari de Sessions* i en el *Butlletí Oficial del Parlament*. Em temo que no arribarà a comprendre què va passar realment en aquesta qüestió i que solament ho comprendre el dia que algun Diputat d'aquesta Cambra, algun periodista indiscret, a més de publicar i de fer referència als textos del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*, parli d'altres negociacions a les quals ha fet esment el senyor Eduard Martín en la seva intervenció, aquelles negociacions, aquelles accions que són després explicades en els llibres de memòries.

Senyores i senyors Diputats, abans d'acabar voldria demanar als partits representats en aquesta Cambra que van votar a favor de l'existència del Grup Mixt a les Corts Generals de Madrid i que es proposen ara de votar en contra de l'existència d'aquest Grup Mixt en aquest Parlament, que tinguin un comportament coherent a l'hora de decidir el seu vot sobre aquest article. Ja sé, però, que aquesta és una demanda que faig sense cap mena d'esperança que sigui escoltada, i així veurem com els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra votaran contra l'existència del Grup Mixt, mentre a les Corts Generals de Madrid van votar a favor de l'existència d'aquest Grup.

Davant d'aquesta manca de coherència és natural que alguns Diputats ens preguntem: per què aquesta manca de co-

herència, d'aquests Grups, Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya, Centristes? Per què aquesta contradicció? Per què?, ens preguntem alguns Diputats. Senyor President, finalment aquest Diputat retira el seu vot particular, a favor del vot particular del senyor Eduard Martín.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en aquest cas, com que la intervenció del senyor Benet ha estat realment a favor d'un text que no havia estat defensat anteriorment, perquè el senyor Martín i el senyor Ribó havien defensat el vot particular que porta el número 12, en aquest cas, per tant, ja que ha estat retirat, no procedeix el torn en contra.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Aquest Diputat, en torn de qüestió d'ordre, no vol, no vol de cap de les maneres contradir la decisió del senyor President. El que vol és explicitar que el vot particular defensat pel Diputat que parla és el número 12 de l'ordenació, però el que ha defensat el senyor Ribó no ha estat el número 12, senyor President, sinó el presentat pel Grup del PSUC.

El Sr. PRESIDENT: Des del primer moment ha dit que estava d'acord i que s'afegia al que havia dit el senyor Martín, és igual, és una qüestió sense més importància.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Demanaria al senyor President que no distorsioni el sentit del debat perquè el que cadascú defensa és el que cadascú defensa, senyor President.

(El senyor Ribó demana per parlar.)

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, si se'm permet una rectificació, ja que he estat alludit? *(Pausa.)* Jo he començat la meua intervenció dient que em sumava als arguments del senyor Martín Toval, no al text, i he acabat dient que retirava el meu text, senyor President.

(El Sr. Capdevila demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, i acatant, evidentment, la decisió de la Presidència, jo em permeto fer un suggeriment a la Presidència en el sentit que entenc que no és el mateix defensar el text d'una esmena i després retirar-la —la qual cosa no dona lloc ni, fins i tot, a la seva votació, i per tant han quedat enlaire les argumentacions donades pel senyor esmenant i difícilment incidiran ja en la votació dels senyors Diputats perquè no és subjecte a votació—, d'aquell altre tipus d'esmenes com aquesta, que si bé el senyor esmenant la retira, no obstant això sí que se sotmet a votació un altre text similar. Per tant, entenc que si d'alguna manera podrien influir en els senyors Diputats les paraules del senyor Benet, crec que és just que, com a mínim, hi hagi també un torn en contra de les paraules donades pel senyor esmenant.

Gràcies. *(Remor de veus.) (Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, consultades les opinions d'alguns membres de la Mesa, la Presidència rectifica el criteri que havia expressat i entén que, en efecte, l'article 66, punt 1, permet una intervenció en contra.

El senyor Capdevila té la paraula.

El Sr. CAPDEVILA: Sí, senyor President. Gràcies senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument perquè no pensava intervenir precisament en aquest punt; o sigui que ha estat en defensa pròpia del nostre Grup parlamen-

tari parlar aquí. No obstant això, donades les nombroses esmenes que hi ha i la possible explicació de vot a l'article, sí que evidentment diré alguna cosa sobre aquest particular i concretament sobre aquest article 14.

En primer terme, donat que les argumentacions no han estat —diria jo— tècniques o des d'un punt de vista doctrinal, o en tot cas, de dret comparat, sinó fonamentalment a través d'unes explicacions subterrànies i uns fils conductors que estan movent aquest Estatut Interior o aquesta part d'aquesta proposició de llei que s'incorporarà a l'Estatut interior de Catalunya, aleshores sí que, com a mínim, en aquest segon aspecte creiem nosaltres que el nostre Grup parlamentari té alguna cosa a dir.

En primer terme, senyor President, senyores i senyors Diputats, moneda de canvi d'altres negociacions. Nosaltres no hem de negociar res amb el Consell Executiu sobre la investidura del President de la Generalitat, sobre si la moció de confiança d'una altra manera, sobre que... etc. etc. els punts que s'han anat relacionant o referint aquí. Per tant, com a mínim, per al nostre Grup parlamentari que quedi absolutament clar que la seva votació, la que es produirà en aquest article 14, la seva adhesió, en tot cas, al text de Comissió, no ve motivada per altres raons que la meditació en profunditat i la reflexió sobre quin és el millor sistema per a aquest Parlament de Catalunya sobre el funcionament, si Grup mixt o Diputats no adscrits. Això, que quedi clar. I, d'altra banda, un argument que s'ha utilitzat també com si s'intentés fer una certa pressió o *pressing* sobre nosaltres i altres Grups parlamentaris, sobre si els nostres companys a Madrid i també, doncs, els companys del Partit de la UCD a Madrid, doncs, han actuat d'una manera diferent en redactar el Reglament del Congrés de Diputats, i aleshores jo diria que no sé per què necessàriament nosaltres hem de dir allà que facin, que incorporin la figura del no adscrit, i jo els diria que, potser, ja que és novetat la incorporació nostra, no aquí, sinó al Reglament d'aquest Parlament i aviat farà dos anys de la figura del no adscrit, jo diria que també algunes vegades nosaltres podem ser objecte de còpia.

De totes maneres, jo diria que cada Parlament o cada Congrés s'ajusta a la realitat, a la realitat que creu que és més adient per a ells i que, en últim terme, nosaltres vam entendre a nivell ja de reglament, i ho entenem també ara a nivell d'aquesta proposició de llei que ens ocupa, que és millor el funcionament de la figura del no adscrit.

D'altra banda també diria i recordaria al senyor Benet que no tots els articles, no tots els articles del Reglament nostre, del Reglament d'aquesta Cambra, i cal dir també que hem de tenir una mica com a model, potser el més important model que podem tenir davant, els redactors, la ponència conjunta designada al seu dia per a redactar el Reglament d'aquesta Cambra, que va ser el Reglament del Congrés dels Diputats, en tràmit de modificació o modificat ja, en aquests moments, pel mateix Congrés dels Diputats no —repeteix— el vam copiar al cent per cent, no vàrem reproduir tots i cadascun dels articles ni el funcionament de totes les figures i institucions del Reglament del Congrés dels Diputats, que és el que nosaltres vam introduir aquí, i també s'hauria pogut dir aleshores per què ens apartàvem els que havíem votat, o els nostres companys, aquells que tenim companys a Madrid que havien votat aquell Reglament, doncs l'havien apartat; fins i tot jo

diria que, casualment, alguns dels que vam votar aquell Reglament de Madrid, hem votat diferentment el Reglament d'aquesta Cambra. I n'hi ha exemples. Hi ha persones com el que parla, que vam votar els dos.

Per a acabar, diria, senyor President, senyores i senyors Diputats, que fora d'aquestes alegacions no doctrinals, no de dret comparat, diria que sobre aquests temes hauríem de remetre'ns d'alguna manera, a allò dit ja durant la discussió del Reglament i veuríem com en dret comparat existeixen les figures del Grup Mixt, les figures dels Diputats no adscrits, que no és, d'altra banda, una incorporació absolutament nova, extraordinària la que nosaltres fem al Reglament, la que vam fer al Reglament del Parlament, i la que fem ara a l'Estatut Interior, o a aquesta proposició de llei que anirà a l'Estatut Interior i, que en últim terme, en últim terme, creiem que, i no m'estendria més per tal com els arguments han estat donats en aquest sentit, creiem nosaltres que pot funcionar també el Parlament d'aquesta manera i evitem, d'altra banda, arguments que no vull donar —repeteix— i distorsions quant al funcionament del Parlament a través de la figura del Grup Mixt.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a l'esmena número 36 del Diputat senyor Ramon Viñals. El senyor Viñals té la paraula per a defensar-la.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Al llarg d'aquest debat s'han dit moltes coses quant als Diputats no adscrits i quant a la possible o no possible formació d'un Grup Mixt.

Jo, després de tot el que s'ha dit, em permetré de fer-los una síntesi dels que crec que són els aspectes més importants del problema.

El Diputat senyor Benet ha dit o ha vingut a dir que, en qualsevol tema, sempre hi ha una càrrega política, hi ha la petita història, hi ha el perquè es va fer allò d'aquella manera en aquell temps. Bé, no és que jo ara vulgui ja començar a escriure la història, malgrat que ja fa gairebé dos anys, i en dos anys ja es poden dir coses, però sí que podem aixecar una mica la punta del tema, oi?, perquè els antecedents polítics que acompanyen la creació dels no adscrits, són els que en si donen el volum real del que s'està o no s'està defensant, i veuran vostès com són de petits, petitets, petitets, aquests arguments polítics.

Hi va haver una vegada qui, o alguns, d'una manera certament personal, potser dirigint-se políticament *versus* allò que representaven els senyors Benet i Portabella, políticament no els convenia o no els agradava, no els eren prou simpàtics, jo no puc entrar en valoracions, que el que van fer és lluitar perquè es veiessin convertits en Diputats no adscrits, amb les conseqüències, etc. del Grup possible de dos senyors Diputats d'una mateixa llista, etc.

Aquesta va ser una posició equivocada perquè, si ho mirem avui, al cap de dos anys, doncs el Diputat senyor Portabella està en el Grup del PSU, per tant, el problema s'ha reduït en un cinquanta per cent. I si el senyor Benet desaparegués, el problema (*fortes rialles*) en el bon sentit per al senyor Benet! Vull dir, desaparegués l'agradosa companyia que ens fa als Diputats no adscrits... (*continuen les rialles*) i li desitgem llarga vida... (*més rialles*) Doncs, el problema que va suscitar tot això

que ara s'està discutint quedaria reduït a zero.

Ara bé, el problema no podia portar aquest resultat, impulsat, per exemple, per un Grup polític. Necessitava un suport, necessitava això que ja s'ha dit aquí, uns tractes. I aquests tractes es van fer, i aquests tractes es van fer en el sentit que si en el nostre Reglament es constitueixen els no adscrits, també l'article 19.2 del Reglament diu que per cada partit i coalició només es podrà formar un Grup polític, cosa que anava molt bé a l'altre Grup que va donar suport a la iniciativa.

Aquesta és la petita història política i la seva valoració real, la profunda veritat del tema.

En fi, jo en aquella època vaig participar en això. I haig de dir i ho reconec. Per què no reconèixer que la meva experiència parlamentària era zero? És molt diferent avui, se'n va sabent una mica més cada dia. Però hi havia que sí que venia del Parlament de les Corts, que en principi sabia de què anava.

Els altres aspectes que m'agradaria que quedessin clars són els antecedents legals. De vegades, em preocupen les lectures tan contraposades que es fan dels textos legals. Aquí s'ha tret l'Estatut i el seu article 32.3. Jo, francament, l'Estatut en el 32.3, llegeixo textualment que «el Parlament funcionarà mitjançant Grups parlamentaris» punt. No diu res més. Diu encara més, diu que aquests Grups intervindran en el procés legislatiu i en les funcions i en la Junta de Portaveus. Per tant, si tenim uns Diputats no adscrits que estan una mica despenjats en el si d'aquest Parlament i no poden intervenir en tot el procés legislatiu, representa —ni són a la Diputació permanent, ni a la Junta de Portaveus, ni enlloc—, representa que hi ha un incompliment d'allò que està preceptuat a l'Estatut.

I no voldré anar cap a tot aquell tema del dret comparat, del que es feia aquí o allà, només voldria fer notar que en l'Estatut de l'any 33 sí que es parla de Grups parlamentaris, malgrat que es faci a través de diverses fraccions, organitzats en diverses fraccions. I, per tant, és bo que en un Estatut Interior això existeixi. És bo. A part d'això, i com a cosa ja molt personal, jo que sempre he cregut que no se'ns ha donat l'autonomia sinó que hem tornat a assolir l'autonomia i que, a més a més, teníem un paquet legislatiu important, jo crec que per a nosaltres una certa tradició política que vingui d'aquests textos primers hauria estat bo que s'hagués conservat més del que s'està conservant.

En fi, amb aquest repàs que faig dels problemes més importants que hi ha en el tema dels no adscrits, jo crec que és obligatori fer una ullada als inconvenients amb què ens movem actualment els Diputats no adscrits. Molt ràpidament els diré que tenim incongruències claríssimes del Reglament. El Reglament actual permet als Diputats no adscrits fer allò que en diríem —un dia ho va dir el senyor Acosta Sánchez—, fer el que és més i no fer el que és menys. Podem esmenar proposicions, projectes, podem fer moltes coses, però, en canvi, no podem esmenar ni cap resolució ni cap moció ni cap proposició no de llei. Per tant, si s'hi fixen bé, no podem intervenir en la vida política, en el seguiment de la vida política, en tot allò que manifesta la voluntat política del Parlament. És més, en general, és conegut i s'ha vist en comissions, que en parlar, el Reglament ja ho diu així, que l'activitat d'un Diputat no adscrit queda basada en allò que es diria la benevolència de les Meses, la benevolència de la Mesa del Parlament, la benevolència de la Mesa d'una Comissió, si vol deixar-te entrar en

una Ponència, si vol això, si vol allò altre. I això, jo com a mínim, diria que no és seriós.

Un altre tema —hi ha molts temes—, no poder intervenir quan es fan nomenaments en càrrecs d'aquest Parlament, vot, etc. molts de vostès ja ho saben, però potser que els presenti també un tema important per a la mecànica, perquè sembla que s'està dient que és una bona mecànica, i és molt dolenta. I mirin per on, els Diputats no adscrits som uns Diputats que no tenim el dret, per exemple, d'estar malalts, no el tenim, aquest dret. No podem, no podem. No podem tenir un contratemps que ens faci arribar tard en una comissió, en una sessió, simplement si hem presentat esmenes, si hem presentat esmenes a diverses lleis i les dues comissions se substancien a la mateixa hora, no podem assistir a les altres. Haig de dir i haig de fer constar que hi ha hagut senyors Diputats que, amb una gran cortesia parlamentària, han obviat aquest tema avisant al Diputat no adscrit o intentant defensar, com va fer el Diputat senyor Martín Toval, en aquesta Comissió, en aquesta llei, una esmena d'aquest Diputat. Però això, jo diria que, com a mínim, tampoc no és seriós. I a mi no em fa somriure ni una mica perquè la feina d'un Diputat no adscrit, fonamentalment, no pot ser altra que fer esmenes. Si es considera que cada esmena és un treball rigorós i un esforç personal del Diputat, és una llàstima que per un inconvenient de substitució, després es perdi. Perd el Diputat i perd el país perquè si resulta que l'esmena és bona i podia incorporar-se al text legal, es perd d'una manera, podríem dir, molt malaguanyada.

En fi, hi ha temes com la nostra no participació a la Junta de Portaveus, que no ens assabentem del que passa... Jo no he sabut el tema de la sessió d'avui fins ahir. Hi ha el tema de la Diputació permanent, Diputació permanent on els Diputats no adscrits no hi són presents i, llavors, la Diputació permanent, actuant com a Ple del Parlament, amb la sensació que pugui donar això al poble de Catalunya, que accepta per unanimitat un tema, no l'accepta perquè els Diputats no adscrits no hi estan representats i, en aquest sentit, cal dir que també es conculca el mateix Reglament de la Cambra ja que preveu que la Mesa del Parlament fixi el nombre de Diputats no adscrits que poden estar a la Diputació permanent, i això no s'ha fet mai. Però, en fi, podríem dir moltes coses però jo crec que no hi pot haver un sentit democràtic seriós i profund si tots els Diputats no estan representats en forma, i l'única mecànica que coneixem, amb tots els seus defectes, és la de Grups, en totes les comissions i en totes les activitats d'aquest Parlament, incloses les organitzatives.

Finalment, només voldria contestar algunes de les idees que s'han dit aquí, perquè jo honradament crec que són falses. S'ha dit com a filosofia per a abonar l'existència dels no adscrits que aquests, constituïts en Grup Mixt, poden ser un agent desestabilitzador en el si de les Comissions. Jo diria que això és absolutament fals. Això és absolutament fals perquè en el si d'una Comissió, senyores i senyors Diputats, un representant d'un Grup Mixt sí que pot utilitzar tot el paquet de vots del seu Grup Mixt. Sí que ho pot fer. De la mateixa manera que ho fa qualsevol dels representants de les fraccions dels Grups d'aquesta Cambra, cosa que no vol dir ni en un cas ni en l'altre que els senyors Diputats del dit Grup estiguin conformes amb el que aquell representant ha votat o ha fet.

Ah!, però després ve un defecte del qual no es parla. És

parla d'aquest defecte —que jo ara demostraré que és fals— del Grup Mixt, però en canvi no es parla del defecte greu —perquè ningú no pot pretendre que la democràcia sigui perfecta, es busca el millor— dels Grups parlamentaris, que és la disciplina de vot. La disciplina de vot no deixa de ser moltes vegades un defecte del bon criteri que puguin tenir els senyors Diputats. Però mirin, si un representant de Grup Mixt en una Comissió vota en tot el seu paquet de vots corresponents als Diputats del Grup, què hi fa? Després, si resulta que no és veritat que els senyors Diputats del Grup Mixt no hi estan conformes, després, al Ple, com que sí que aquí no hi ha disciplina de vot en el Grup Mixt, en el Ple la votació i la correlació del pensament de la Cambra quedaran perfectament clares.

Un altre argument de què s'ha parlat aquí és que els Grups parlamentaris han de procedir precisament de llistes tancades en les quals van ésser elegits. Jo diria que això no és fals, però tampoc no és tota l'absoluta veritat. Senyores i senyors Diputats, els Diputats són els Diputats; ningú no ha dit mai ni ha llegit mai enlloc que els Grups parlamentaris representin, per exemple, el poble de Catalunya. Són els senyors Diputats, cadascun dels senyors Diputats que representa el poble de Catalunya. I s'ha de tenir en compte que el representen políticament tant els que els van votar com els que no els van votar, tant els que van anar a votar com els que sí que hi van anar, a votar, perquè representen tothom, i podríem dir encara que representen els que van votar la seva llista i els que en un moment determinat potser ja no votarien aquesta llista. Per tant, només sembla que hi pot haver, en bona democràcia, dues solucions perquè el funcionament democràtic d'una Cambra sigui real: o tots els Diputats són independents i cadascun vota segons si mateix i cadascun té una representació directa, cosa que no és prevista dintre del sistema espanyol, o actua tot el Parlament d'una manera seriosa mitjançant Grups parlamentaris.

En fi, sobretot que no es digui, com s'ha dit en certa manera aquí, i es va dir en Comissió, que els Diputats no adscrits gaudim de certs avantatges. Això no és veritat. Els nostres drets són iguals i exclusivament iguals als que té cadascun de vostès. Tot el que nosaltres podem fer ho pot fer qualsevol Diputat d'aquesta Cambra —presentar esmenes, presentar tot el que vulguin— com ho pot fer un Diputat no adscrit. I el que ho abona, em penso de manera clara, encara que no és la millor solució, és que no hi ha cap Diputat no adscrit que estigui conforme a continuar essent Diputat no adscrit. Tots desitgem ésser Grup Mixt, i això és clar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (Pausa.) Té la paraula el Diputat senyor Hortalà per al torn en contra.

El Sr. HORTALÀ: Aquest tema, senyor President, senyores i senyors Diputats, com ja ha estat dit en les intervencions anteriors, va ser certament i a bastament debatut quan discutírem el tema del Reglament.

La meua intervenció, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, és per a donar suport al Dictamen de la Comissió, al text del Dictamen de la Comissió. I la raó és molt senzilla. És cert que hi ha dues formes, històricament parlant, d'organitzar-se el Parlament: els Parlaments de Diputats i els Parlaments de Grups. Però això són formes teòriques, formes pures; en la re-

alitat això no succeeix. I davant d'això s'han d'introduir mecanismes que permetin una certa operativitat. És ben cert que la figura del Diputat no adscrit introdueix una disfuncionalitat, però nosaltres creiem que la disfuncionalitat que en un Parlament organitzat per Grups introdueix la figura del Diputat no adscrit és més petita, és menor que la que introdueix el Grup Mixt. Ja ho vaig dir quan el debat del Reglament, el Grup Mixt és un *totum revolutum* que fa —si és que hem de mirar a Madrid— que el senyor Bandrés tingui, curiosament, la mateixa opinió, almenys en Comissió, per exemple que el senyor Blas Piñar. La disfuncionalitat? És certa, és evident, i, en conseqüència, ens trobem que el Grup Mixt, l'hipotètic Grup Mixt, dona unes actuacions en les quals els Diputats no es representen a si mateixos. En canvi, el Diputat no adscrit sí que ho fa, i això creiem que per si mateix ja té prou força, malgrat la distorsió que pot incorporar, que, evidentment, avala a bastament, com l'experiència ha demostrat al llarg d'aquests dos anys, gairebé dos anys, el nostre propi Parlament, per a introduir i consolidar aquesta figura.

Però certament que en aquest punt hi ha opinions controvertides, perquè no hi ha una doctrina única i clara que resolgui la situació, i, per tant, s'han exposat molts arguments, a favor i en contra. En relació amb aquests arguments, sí que voldria fer, per acabar, unes precisions. Unes precisions perquè nosaltres estem convençuts que efectivament aquí es tracta d'una llei d'alta política, i perquè es tracta d'una llei d'alta política s'ha de minimitzar la disfuncionalitat, i el Diputat no adscrit minimitza aquesta disfuncionalitat en relació amb el Grup Mixt, perquè és una llei d'alta política. S'ha dit que això introduïa mesquinesa. De mesquinesa, cap. El Diputat no adscrit té la perfecta llibertat, si és que es troba tan incòmode en el seu *status*, com a Diputat no adscrit, d'integrar-se a un Grup parlamentari, ja que, al cap i a la fi, en una llista concreta, d'una determinada ideologia, al seu dia es va presentar.

S'ha dit —en un altre ordre de consideracions— que hi havia mencions bíbliques per a poder justificar el nombre dels membres que constitueixen els Grups parlamentaris. En aquest punt voldria dir que tothom és lliure d'escollir la seva bibliografia. Hi ha qui llegeix la Bíblia, hi ha qui llegeix el *Das Kapital* (*Remor de veus*). És un tema d'opció. Del que es tracta és que quan es facin les citacions, aquestes citacions siguin fidedignes, no subjectes a cap mena de «rabiosisme».

S'ha dit també —en un altre ordre de consideracions— que en alguns Grups d'aquesta Cambra —i s'ha mencionat concretament el que té l'honor d'acollir-me (*)— hi ha un comportament diferent (*rialles*), un comportament diferent entre Madrid i Barcelona. Però, senyores i senyors Diputats, és que tot el que es fa a Madrid és perfecte? Nosaltres som justament contraris a aquesta idea, creiem que el que es fa a Madrid és quelcom perfectible. I, per què no la perfecció ha de sortir, no pot sortir, per què no, d'aquesta Cambra, del que fem a Catalunya?

S'han dit més coses també en un altre ordre de consideracions. S'ha dit que hi podria haver fins i tot temença d'inconsti-

(*) El Diputat I. Sr. Hortalà fa avinent que quan digué «el que té l'honor d'acollir-me», volia dir «aquell en què tinc l'honor d'acollir-me» (N. de la R.)

tucionalitat. No, senyores i senyors Diputats. L'article 32.3 de l'Estatut, de l'Estatut d'Autonomia, diu estrictament i simplement: «El Reglament precisarà el nombre mínim de Diputats per a la formació dels Grups parlamentaris.» Això és el que diu, no diu que el Parlament s'ha d'organitzar en Grups parlamentaris; el Reglament ha de precisar el nombre, també el pot precisar una altra llei, mentre el precisi el Reglament. I a partir d'aquí tampoc no diu que tots els Diputats han d'estar integrats en Grups parlamentaris. Per tant, pel joc de les majories i de les minories, tan pròpies de la democràcia i del mateix sistema parlamentari, evidentment el Parlament, sobiranament, pot decidir el que cregui oportú pel que fa a la seva organització, minimitzant, això sí, les distorsions que sempre comporta la diferència entre formes pures i realitats concretes. S'ha dit que si és que els Diputats en Comissió tenen un comportament diferent del dels altres Diputats del tal Grup Mixt, aquests ho poden rectificar al Ple. Això, per si mateix, demostra la disfuncionalitat, la poca operativitat d'un Grup, d'un anomenat Grup que en Comissió fa una cosa i en el Ple en fa una altra. S'ha dit que el Diputat no adscrit desestabilitza. Això, que jo ho hagi sentit, no ho ha dit ningú. Els que desestabilitzen són uns altres, sortosament avui encara no Diputats (*Rialles*.) El que fa el Diputat no adscrit, i és el que s'ha dit, és que distorsiona un funcionament hipotèticament pur de les Comissions, però que amb determinats mecanismes, com és el vot ponderat, ajuda a resoldre-ho. En fi, s'ha dit que fa uns mesos es va votar una cosa i ara se'n vota una altra, perquè és de savis modificar. Certament, i de mica en mica s'omple la pica, certament (*rialles*), però és ben cert que aquesta no és una assemblea de savis, sinó una assemblea de polítics. I en fi, senyores i senyors Diputats, senyor President (*remor de veus*)..., fonamentalment de polítics, condició necessària, no és suficient la saviesa. Per acabar, senyor President, senyores i senyors Diputats, quedo tranquil, quedo tranquil (*grans rialles*) perquè el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, avui Diputat no adscrit, ha dit amb absoluta nitidesa i claredat que els no adscrits no tenen avantatges, que tenen els mateixos drets que els altres, i d'això, senyores i senyors Diputats, és del que es tracta, que tots tinguin els mateixos drets i, òbviament, les mateixes obligacions. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, passem a votació. Havent estat retirats quatre dels vots particulars mantinguts, ens queden només l'esmena del senyor Viñals i el vot particular del senyor Eduardo Martín, que és un vot particular amb l'addició d'una esmena de supressió...

El Sr. VIÑALS: Senyor President, amb el seu permís anuncio que retiro la meua esmena, i no ho he fet abans per no treure el goig al Diputat senyor Hortalà de fer la contesta. Gràcies. (*Rialles*.)

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, en aquest cas la votació queda simplificada, i cal votar únicament el vot particular per a mantenir el text de la Proposició amb l'esmena de supressió número 37, del senyor Eduard Martín. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular amb l'esmena del senyor Martín ha quedat rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen a l'article 14. (*El Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ: Nosaltres demanàrem votació separada del primer i del darrer incís, i després del segon incís, a part. O sigui «els Diputats» fins a «membres» i «el Reglament» fins a «parlamentaris» una votació, i per separat «tots aquells Diputats que no han manifestat la voluntat d'adscriure's», en votació separada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, d'acord amb la demanda del senyor Ribó, es votarà a part l'incís central de l'article 14. I comencem, doncs, per votar el primer paràgraf i el darrer conjuntament. Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Bé, aquests dos paràgrafs, l'inicial i el final, de l'article 14, han quedat aprovats per la unanimitat dels presents. I passem ara a votar l'incís central, el que comença amb «tots aquells Diputats» i acaba amb «Diputats no adscrits». Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquest segon incís de l'article 14 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Això queda aprovada, doncs, la totalitat de l'article 14. A l'article 15 no hi ha cap esmena, i tampoc no hi ha cap esmena al Títol del Capítol segon, que diu «Dels Diputats». Proposo de votar conjuntament, doncs, l'article 15 i el Títol del Capítol segon. Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'article 15 i el Títol del Capítol segon del Títol primer han quedat aprovats per la unanimitat dels presents. Passem ara al Capítol tercer, article 16. A l'article 16 hi ha un vot particular, millor dit, dos vots particulars i una esmena. El primer és el vot particular número 40 del senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-lo, té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres proposem d'afegir a aquest article «un termini al mandat del President i de la Mesa del Parlament». Nosaltres, amb aquesta esmena, volem avançar ja el criteri que donàrem suport a tota esmena adreçada a suprimir una figura per a nosaltres potser massa estranya per al funcionament del Parlament, com és la moció de censura en contra del President del Parlament i de la Mesa. Proposem aquesta esmena d'elecció per dos anys per raons pròpies de Catalunya i per raons objectives que desborden el marc del nostre sistema autònom. Les raons, específicament catalanes, són, en primer lloc, el pluripartidisme; el nostre Parlament, i sembla que d'una forma no pas de curta durada, és un Parlament pluripartidista, la qual cosa exigeix una Mesa de consens, d'equilibri i, fins i tot, de fragilitat, si no la protegim de les possibles acusacions i avatars polítics.

Objectivament, considerem que no caldria polititzar el tema de la Presidència i de la Mesa del Parlament, i l'elecció cada dos anys ajudaria a treure qüestions polèmiques de l'en-

torn d'aquestes figures, ajudaria a evitar atacs indirectes a la Presidència i a la Mesa, i, per damunt de tot, ajudaria a normalitzar les institucions parlamentàries. Una renovació institucional cada dos anys seria un acte normalitzat, seria un quefer quotidià de les nostres tasques, i plantejar-nos-la com una més quan s'escaigués el termini de la renovació.

Algú podria argumentar que no caldria ni un ni altre mecanisme, ni el de la moció de censura ni el de l'elecció cada dos anys, el de la renovació institucional. Nosaltres creiem que sí, que cal un mecanisme d'aquesta mena, perquè aquí hi ha una llacuna de responsabilitat. Imaginin, senyores Diputades i senyors Diputats, que cal exigir responsabilitat o al President del Parlament o als membres de la Mesa. Imaginin que hi ha, en una hipòtesi molt allunyada d'aquest hemicicle, un comportament erosionant d'algun membre de la Mesa del Parlament, un comportament reiterat, aleshores és quan, sense precipitacions, però amb tota la responsabilitat que signifiquen els terminis bianuals, es podria plantejar aquesta substitució. Si no, davant d'aquesta hipòtesi que els he plantejat, només ens quedaria el mecanisme de fer perdre la condició de Diputat als membres d'aquella institució.

Creiem que la moció de censura que hi ha en el text és massa aparatosa i està massa a mercè dels conjunturalismes, i m'hi referiré tot seguit, però abans voldria fer una breu incursió en el dret comparat. Donem-hi una ullada, i jo demanaria que la donéssim pensant en figures paral·leles a les que tenim en aquest Parlament. Quan la Mesa, quan l'autoritat del Parlament, que rep diversos noms, té un mandat de legislatura, en molts, per no dir en la majoria dels casos, la Mesa ni participa en les votacions ni participa en les discussions —cas d'Itàlia, cas de França, Assemblea Nacional, cas de Suècia, cas de l'*speaker* a la Gran Bretanya—, per diversos motius, de vegades per previsió constitucional, d'altres per tradició i costum constitucional. Quan l'autoritat del Parlament té un mandat d'un període de sessions —de vegades més curt, fins i tot, com a Suïssa, un any—, molt sovint, aleshores, per raons òbvies de disminució de la seva transcendència política, poden participar en les votacions, poden participar en les discussions, sempre que formalment abandonin el seu lloc a la Presidència —cas d'Holanda, cas de Noruega. Trobem només el cas de la República Federal Alemanya, dels sistemes més propers i comparables amb el nostre, on l'autoritat és de legislatura i comporta també la facultat de l'ús de la paraula i del vot.

Però bé, en el nostre Parlament, què és el que passa? I torno a la moció de censura i al conjunturalisme. Millor dir, en el nostre Parlament, què és el que ha passat? Perquè, senyores Diputades i senyors Diputats, fent aquest llei recordem experiències, veiem com podríem superar aquestes experiències que hem viscut en aquest hemicicle. Ha passat que una majoria parlamentària curiosa —jo, en aquest cas, en diria estrafolària—, en el si d'aquesta majoria s'ha pogut presentar una censura encoberta al President del Parlament, per iniciativa del Grup parlamentari de Centristes. Nosaltres vam ser prou contundents en les nostres intervencions en contra d'aquesta iniciativa de les mocions de censura, es podria dir «de contraban», de mocions de censura supeditades a com canvien, ja no la correlació de forces, sinó els humors polítics davant d'esdeveniments concrets, però que són coherents i conseqüents amb aquesta majoria parlamentària que es pot presentar aquí dient,

en el mateix debat, que l'autonomia és laminada, o que l'autonomia va endavant, per Diputats de la mateixa majoria parlamentària.

Nosaltres hauríem de protegir el Parlament d'aquests conjunturalismes, si més no per les raons específiques donades al pluripartidisme i per les raons objectives donades al fet de l'estabilitat, de la normalitat de la renovació institucional. Nosaltres hauríem d'impedir que ningú no se sentís convidat al conjunturalisme per posar en dubte l'autoritat que requereixen la Mesa i la Presidència del Parlament per donar els nostres debats. I la fórmula millor que per a nosaltres es pot oferir en aquest cas és l'elecció cada dos anys.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres estem absolutament en contra de l'esmena que proposa el Grup parlamentari del PSUC, és a dir, sotmetre aquesta Cambra a un procés d'elecció, amb tota la conflictivitat que això porta, cada dos anys. Estem perquè el President del Parlament i la Mesa durin tota una legislatura. Jo no sé en quines fonts de política parlamentària comparada ha begut el senyor Ribó, però de quaranta-quatre països, a trenta-vuit la durada de la Mesa i del President són d'una legislatura, només a quatre dura un any, una dura un any i una dura tres anys. Efectivament, dintre d'aquests quaranta-quatre països, en tenim de tota gamma —evidentment, hi ha tots els països socialistes—, els països d'inspiració britànica, Àustria, Costa Rica, Estats Units, Israel, etc., i només hi ha dues excepcions: el cas de França, en què la Mesa, efectivament, té una durada diferent a la del President, o a Suïssa, on el President del Consell dels Estats és elegit per un any i els membres per cinc.

En tot cas, nosaltres estem per tots els arguments d'estabilitat, de no politització de les institucions. I ho estem a peu i a cavall, és a dir, nosaltres estem tant en contra de la qüestió dels dos anys com de la moció de censura, que després també discutirem. I ho vam estar quan es va presentar això que el senyor Ribó en diu una moció de censura encoberta, hi vam estar en contra tan fermament com ell, i també vam estar en contra, parlant de mocions de censura «de contraban», de la que ell i el seu Grup, junt amb el Socialista, van fer també per la porta falsa a un Conseller de la Generalitat. També llavors —per cert, fent un dels ridículs polítics més clamorosos de la Cambra— hi vam estar en contra. Perquè estem per l'estabilitat de les institucions i estem absolutament per la garantia de les institucions.

Escolti'm, senyor Ribó, només hi ha dos sistemes de presidència de Cambra: el sistema de l'*speaker* de la Cambra dels Comuns, que és per sobre del bé i del mal dels Diputats; fins i tot se li guarda l'escó, a la propera legislatura, perquè no entra en el debat parlamentari. Tenim el sistema britànic i tenim el president de prestigi: el president que no surt fora, que entra en el joc polític, però a qui es reserva, mitjançant l'absència d'una moció de censura, o mitjançant l'absència d'una votació reiterada que duri tota la legislatura, a qui dóna el prestigi suficient perquè estigui al marge del joc polític, i al marge, absolutament, de les contingències que vostè vol evitar.

Per això, per normalitzar les institucions, perquè el fet és evidentment greu, nosaltres hi estem en contra rotundament,

i demanem que es voti el text eixit de Comissió, és a dir, el text del Dictamen.

Gràcies.

(*El senyor Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, entenc que tindria dret a un torn de rectificació, perquè amb una afirmació de referència al dret comparat he estat flagrantment contradit.

El Sr. PRESIDENT: No, no, realment, no...

El Sr. RIBÓ: Senyor President, el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dit que no sap de quines fonts de dret comparat he begut, i ha citat unes xifres i unes estadístiques...

El Sr. PRESIDENT: Citi les seves fonts, i limiti's a això, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Molt agraït, senyor President. Lamento molt que no puguem disposar de la lectura del Reglament, de la lectura de fonts que se citen en els debats, però el senyor Jaume Camps ens podria, en primer lloc, haver fet la llista de quins són aquests Parlaments de l'estabilitat, que van des dels més diversos...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, atengui's a la citació de les seves fonts. És per a això que li he donat la paraula.

El Sr. RIBÓ: Bé, doncs, senyor President, d'acord amb les meves fonts, i cenyint-me al que el senyor President em demana, reitero que en Parlaments no gens estraforis, com els d'Holanda o com els de Noruega, o com els de Suïssa, la durada del període de sessions és amb uns drets a què jo m'he referit, però en Parlaments tan poc estraforis com Itàlia, Suècia o la Gran Bretanya, essent de legislatura molt més llarga, és amb un altre tipus de drets i de funcions per part de l'autoritat.

El Sr. PRESIDENT: Bé; passem a l'esmena número 41, del Grup Socialista. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo sí que porto fotocòpia de la documentació de la Unió Interparlamentària referida a aquest tema, i podria començar, per a seguir el fil del debat, senyor President, senyores i senyors Diputats, dient al senyor Camps que suma malament; que són cinquanta-cinc, no quaranta-quatre, i trenta-set, sí, efectivament, els que tenen la durada d'una legislatura. Per tant, que el percentatge és certament diferent. Parlem de números: les dades concretes de països és evidentment coincident —i per això no ho repeteixo—, amb les dades que aquí ha donat el Diputat del Grup del PSUC que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

Però, en tot cas, els temes de dret parlamentari comparat són un afegit important en els debats, un adorn, entre altres coses, perquè, com que aquest Parlament inventa tant en matèria reglamentària, tampoc no hi ha cap raó per fer tant de cas del dret parlamentari comparat, diria jo.

De tota manera, també podríem dir que ara ens anem a inventar, —ho sembla— la figura aquesta de la moció de censura —ja no encoberta, a pit descobert— al President del Parlament que, pel que sembla i diu la Unió Interparlamentària —jo no m'atreveixo, en això del Dret parlamentari comparat, a dir-ho amb massa fermesa perquè segur que seré contradit—, només existeix en les illes Fidji i en el Pakistan. Doncs bé, dos exemples que Déu n'hi do. Ho dic per això de donar aval, veritat?, de dret parlamentari comparat a aquesta figura de la moció de

censura al President del Parlament, que es vol introduir en aquest Estatut Interior.

Però, anant no ja als adorns, sinó al fons del tema: què és el que hi ha en aquesta qüestió? En aquesta qüestió, el que s'està plantejant de fons és si el Parlament estableix o no estableix una fórmula de control polític de l'òrgan Mesa del Parlament que el mateix Parlament es dona a si mateix per a la direcció dels seus debats. De manera que el Parlament elegeix una Mesa i ha de decidir si estableix o no estableix una fórmula de control polític del funcionament d'aquesta Mesa.

Jo haig de dir que el nostre criteri, el criteri nostre com a Grup, ha estat sempre, des d'un bon començament —i ho ha estat també en els debats que es van fer sobre aquest tema, i és segurament ocios, també, fer una referència a aquesta qüestió en els diferents reglaments de les Corts Generals, tant del Senat com del Congrés dels Diputats—, una posició d'entendre que la Mesa del Parlament havia de durar una legislatura, havia de tenir —taxades, això sí— les seves competències, de manera que, a més, fossin unes competències col·legiades en la majoria dels casos, no presidencialistes —vàrem defensar també aquest criteri, aquí, durant el Reglament—, però havia de durar una legislatura. Punt. I no hi havia cap altre problema, creïem nosaltres, en aquesta qüestió.

Aleshores, el tema, per què es planteja? Es planteja perquè tenim, justament, com segurament també passa en el Congrés dels Diputats, un Parlament relativament atomitzat. Aquesta és una qüestió que és aquí, i que segurament les lleis electorals futures que farem també portaran un Parlament relativament atomitzat, és a dir: un Parlament que normalment no donarà majoria absoluta a un partit sol. Sí, possiblement, a una coalició, si és que, definitivament, en aquest país som capaços —o són capaços els qui ho han de fer— de fer una coalició de veritat, seriosa. No aquestes coses que anomenem «corrons» i això... No, no: una majoria, una majoria de veritat que, políticament, pugui significar un enfortiment de la democràcia, perquè la democràcia funciona així, amb majories i minories clares i netes.

Però, si no es fa així, tenim, dic, un Parlament prou atomitzat. Aleshores, què passa? Que, com que no hi és aquesta majoria programàtica forta, es plantegen, alhora que es planteja el possible control polític de les accions de Govern, també formes de tocar el Govern o aquesta presumpta majoria conjuntural que fa la investidura, d'una manera col·lateral. I com es toca col·lateralment aquest Govern elegit així, amb *afileres*, en la investidura, que no té una majoria sòlida al darrere, tocant també el President del Parlament o la Mesa del Parlament que, d'alguna manera, és una compensació per a fer aquella majoria al seu moment, en la investidura.

I surt aquella possibilitat de la moció de censura a la Mesa del Parlament i al President del Parlament. Doncs, bé, per, suposadament, enfortir un Govern feble, donem sortida a una operació que afebleix encara més les institucions de Catalunya. Perquè, el Parlament de Catalunya, sens dubte, no és bo que pugui ser objecte, en aquest hemicicle, en cadascuna de les seves sessions —perquè no hi ha cap limitació en la Llei que s'està aprovant—, d'una moció de censura a la Mesa del Parlament. Aquí no hi ha limitacions. Així com per al President de la Generalitat es fixa un sistema de control per tal d'estalviar-nos excessius debats innecessaris de censura que després no

sortirien, aquí es pot presentar, cada dia, una moció de censura contra la Mesa del Parlament.

Nosaltres, en vista d'això, creiem que això dona inestabilitat al Parlament com a Institució, i, donat que la fórmula més tranquil·la, d'estalviar-nos més aquest tema per fórmules de control polític efectiu, que són majories que es fan mitjançant bloc d'acord d'aliances, no aquestes majories que no se sap mai com es votaran en cada article de cada llei que es vota aquí, segons com varïïn els Grups que suposadament integren això que s'anomena el bloc conservador o això que s'anomena el «corró», i, per tant, no se sap si hi ha una aliança o no hi ha una aliança, qui és oposició i qui és Govern, qui forma una majoria en cada moment... Com que no tenim això, llavors es troba l'altra fórmula. Nosaltres, pensant que aquesta fórmula és desestabilitzadora, realment molt més desestabilitzadora que qualsevol altra que es pugui mantenir, varem canviar el nostre criteri de Ponència per presentar una esmena, i vam dir: bé, si es vol un control polític sobre la direcció del Parlament, la Mesa que ara ens dirigeix, la Mesa que hem escollit, —si se'n vol un control polític—, institucionalitzem-lo de manera que no es creï la problemàtica de distorsió terrible del funcionament parlamentari, que seria, sens dubte, que cada dos per tres es pugui presentar una moció de censura, que es pot guanyar per majoria absoluta, a la Mesa del Parlament.

Control polític? Sembla necessari, i sembla que els mateixos Grups que varen donar al seu moment suport al Govern de la Generalitat demanen aquest control polític. Segurament que el Grup principal de Convergència i Unió es desmarcarà d'aquest control polític. Ho entenem. Però el cert és que està demanat, perquè entra en Ponència aquest tema de la moció de censura per una posició del ponent d'Esquerra, i és una esmena del Grup Centrista la que surt a Comissió. Per tant, són aquests Grups que donen suport al Govern de la Generalitat —encara que Convergència i Unió després se'n desmarqui, i no ho sé— els qui introdueixen aquest tema.

Doncs, bé, nosaltres creiem que si es vol aquest tipus de control, endavant; a la millor no queda més remei que votar-ho. Però entenem que una fórmula molt més seriosa de control polític —si és que es vol aquest control polític sobre la Mesa del Parlament— seria la de fixar la durada del seu mandat més curta que no la de la legislatura, de quatre anys.

I, per acabar, senyor President, senyores i senyors Diputats, de la manera més cortesa possible, de la manera més afectuosa, si és que cal, diria molt cortesament al senyor Camps que tinc la impressió que no és el senyor Diputat el més capacitat i el més adient per a valorar la clamorositat dels ridículs que es fan des d'aquesta tribuna.

Moltes gràcies.

(El Sr. Camps i Rovira demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Camps, per a un torn en contra? *(Pausa.)* No?

El Sr. CAMPS I ROVIRA *(de l'escó estant)*: No, no. Per allusions.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Camps, jo crec que no hi ha hagut cap ofensa ni cap paraula inconvenient de part del senyor Diputat que ha parlat ara.

Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Capdevila. *(Pausa.)*

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors

Diputats, bé, plantejat el tema sobre —tema que, en tot cas, podrà tornar a sortir després en l'article 18— el temps de durada de la Mesa del Parlament, hi havia, inicialment, les posicions següents que es van manifestar ja en Ponència: la possibilitat o l'opció que la Mesa durés tota la legislatura, com és actualment. La possibilitat que es planteja que duri dos anys, tal com pretenen les esmenes presentades pels Grups parlamentaris Socialista i comunista, i la tercera possibilitat —que figura com a text aprovat inicialment en Comissió—, la possible remoció, a través de la majoria absoluta dels Diputats de la Cambra.

I, aleshores, jo, sobre aquesta qüestió —i m'alegro ja que el senyor Martín i Toval s'hagi avançat a dir-ho—, crec que tot el joc d'intencions que s'ha manifestat aquí cau pel seu mateix pes, a través d'aquesta atomització de la Cambra i a través dels Grups que donen suport al Govern, quan, com ell ha dit molt bé, aquest text o aquesta idea inicial és introduïda a nivell de Ponència —de la Ponència conjunta, prevista en l'article 108 del nostre Reglament—, precisament pel ponent d'Esquerra Republicana.

Aleshores, si això hagués estat presentat per nosaltres, amb els antecedents a què també s'ha fet esment, jo diria que, bé, que el joc d'intencions potser no és tan fosc, que el joc d'intencions, d'alguna manera té una certa vinculació directa amb els nostres comportaments, en fi, etcètera, i, aleshores, jo diria —potser buscaria uns altres arguments— que difícilment podríem refutar el que el senyor Martín Toval ha dit.

Però el fet és que això no és així. Això no és així. Aquesta qüestió sorgeix i s'incorpora al text inicial de Ponència —cal dir també que amb els vots favorables dels Grups parlamentaris, o del representant, del ponent socialista, el ponent comunista, i jo mateix com a ponent del meu Grup centrista, i, aleshores, d'aquí passa a Comissió. I que la redacció actual que figura en Comissió hagi estat aportació del Grup Centrista no desnaturalitza gens ni mica l'origen, ho repeteixo, de la incorporació d'aquest tema al text de Comissió.

I, aleshores, una vegada incorporat, nosaltres vam meditar sobre quin era el millor tractament: si no s'hagués aportat, el nostre Grup no l'hauria aportat, i tindríem, doncs, una durada de legislatura per a la Mesa del Parlament. Donat que es planteja el tema, hem d'analitzar aleshores què és millor, si el que proposa l'esmena, que són els dos anys, o el que es proposa en el text de Comissió, que és el de majoria absoluta dels Diputats.

I, aleshores, jo quasi diria que, pels mateixos arguments donats perquè hi hagi una altra votació al cap de dos anys, al cap de dos anys, és a dir, a l'equador de la legislatura, nosaltres ens inclinem que pugui ser la revulsió aquesta per majoria absoluta dels Diputats. I, per què? Perquè, miri vostè; s'ha dit, per exemple, que hi pot haver —crec que ho ha dit el senyor Ribó— un comportament erosionant, en fi, etc., per part d'alguna persona, d'algun membre de la Mesa del Parlament i que, aleshores, doncs, molt bé, s'esperen els dos anys, i és quan, en definitiva, s'ha de produir aquesta votació. Aleshores jo em pregunto si no és més desestabilitzador, d'alguna manera, i més inestable, el fet que, apreciat un cert comportament erosionant per part —ho repeteixo— d'algun membre de la Mesa, s'hagi d'esperar els dos anys perquè els Diputats de la Cambra, pel mateix quòrum que el van votar, és a dir,

per majoria absoluta, puguin remoure o presentar, com es vulgui dir, aquesta moció de censura.

Per tant, nosaltres entenem que això no és així i que, d'altra banda, demanar la majoria absoluta, que és el que ha quedat incorporat aquí, el que ha quedat incorporat al text de Comissió, diria que fa curiosament —i, en definitiva, això és una qüestió d'apreciació— molt més estable la figura o la constitució, la composició, millor dit, de la Mesa. Per què? Perquè la qüestió, el tema no és tant tota la legislatura, sinó que la qüestió es queda centrada en si dos anys o possibilitat en qualsevol moment de, per majoria absoluta, canviar. I, aleshores, tant si hi ha hagut aquest comportament erosionant a què fa referència el senyor Ribó, com si no hi ha hagut aquest comportament erosionant, és evident que els membres de la Mesa estan subjectes, saben que tenen un termini fix, tenen un termini fixat per la mateixa llei, que hauran de sotmetre's de nou a la votació majoritària dels Diputats de la Cambra. Nosaltres entenem que això fa molt més inestable, que això comporta una actuació molt més condicionada que no pas, evidentment, la que es pot presentar; però en un joc normal de les persones i de les institucions no es presenta una moció d'aquesta naturalesa.

D'altra banda jo diria —i sortint al pas també d'una possible objecció o d'una certa objecció formulada en aquest cas pel senyor Martín Toval— que, evidentment, no es regula amb tota precisió com, de quina manera i amb quins requisits es pot presentar, en tot cas, una moció d'aquesta naturalesa. Bé, sempre hi ha el Reglament de la Cambra que es pot esmenar donat que, d'altra banda, el Reglament de la Cambra obligatòriament s'haurà d'esmenar en tots aquests punts en què divergeixi d'aquesta Llei que anem a aprovar nosaltres ara i que s'hi haurà d'adequar; donat que estem creant una figura nova, necessàriament el Reglament l'haurà de contemplar. Per tant, no hi ha inconvenient de cap mena i allà és el seu lloc precís per a regular, en tot cas, aquesta figura que estem introduint.

I, aleshores, jo diria que no cal magnificar el tema de la politització dels càrrecs, de les figures, etc. del Parlament i de tot el joc parlamentari, perquè, en definitiva i en últim terme, són persones o són càrrecs polítics per la seva mateixa naturalesa i no tenen ni més ni menys càrrega política que la que deriva de la seva mateixa naturalesa, repeteixo, política.

Per aquestes raons, i fonamentalment quant a la majoria absoluta nosaltres ens hem acollit a la proposta concreta de majoria absoluta, perquè si el mateix article 32 del Reglament diu que el President és elegit en primera volta, o serà elegit, o surt elegit o el que tingui la majoria absolutat dels vots dels Diputats d'aquesta Cambra, creiem que aquest és un marc, un punt de referència objectiu que pel mateix quòrum que se l'ha elegit, el mateix quòrum el pot remoure del seu lloc.

Per aquestes raons, repeteixo, nosaltres votarem en contra de les mocions i votarem a favor del text del Dictamen de Comissió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda ara el vot particular del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana que porta el número 15 de la numeració d'esmenes i vots particulars. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la intenció d'aquesta esmena no és, de moment, incidir

en la durada del President i dels membres de la Mesa del Parlament —això ho veurem quan discutim l'article 18—, sinó defensar de retornar al text de l'Informe de Ponència.

L'article 16, tal com queda en el Dictamen de la Comissió, diu: «El Parlament elegirà una Mesa integrada pel President, els Vice-presidents i els Secretaris que determinarà el Reglament.» L'Informe de Ponència diu —deia—: «El President elegirà —el Parlament, perdó— elegirà un President i una Mesa.» Per què aquest canvi i per què la nostra esmena? Pot resultar poc adequat escatir les raons del canvi, però, en canvi, sí que és important justificar el perquè de l'esmena. L'elecció del President del Parlament és, substantivament, institucionalment, una elecció important i és una elecció important perquè és important, institucionalment, la figura del President del Parlament. I així ho reconeix l'Estatut en l'article 32.1 que fa menció explícita del President i de la Mesa; i així ho reconeixen, i ho reconeixen, les referències que es vulguin a la legislació comparada, incloent-hi les illes Fidji i el Pakistan.

Canviar aquest text és negligir, minorar voluntàriament en demèrit del nostre marc institucional, del nostre marc d'autogovern, justament la figura del President del Parlament, sigui qui sigui el President del Parlament. S'elegeix el President del Parlament, el President del Parlament té funcions pròpies i, per tant, no pot pensar-se que s'ha d'elegir una Mesa integrada pel President, els Vice-presidents i els Secretaris que determini el Reglament; s'elegeix un President, com a figura estelar dins l'ordenament legislatiu, i una Mesa. I això és el que és correcte, això és el que realment dóna vigència, virtualitat i pes específic a una Llei com aquesta, que és una Llei de gran política, una Llei de gran volada.

Per aquestes raons, perquè realment creiem que no calen més citacions, és quelcom que cau pel seu mateix pes. Per aquestes raons nosaltres demanem fervorosament als senyors i a les senyores Diputats que votin la nostra esmena, amb el benentès que, al marge de tot personalisme, el que s'està fent és defensar la institució, i defensar la institució en aquest cas no pot, en cap supòsit, minimitzar la figura del President del Parlament, segona autoritat política dins del nostre autogovern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Aleshores passem a la votació, a les votacions relatives a aquest article. En primer lloc correspon votar el vot particular número 40, del senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular número 40 ha quedat rebutjat per 52 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Evidentment l'esmena número 41 del Grup Socialista queda decaiguda en aquesta votació, ja que deia literalment el mateix, o gairebé literalment el mateix.

Passem ara, doncs, a votar el vot particular del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el número 15 en la numeració d'esmenes i vots particulars de la Proposició de Llei.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstinguin?

El vot particular ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

En aquestes condicions hem acabat l'article 16 i, evidentment, senyores i senyors Diputats, ens queda encara molta feina quant a aquesta Proposició de Llei. Com que em sembla que seria prudent pensar que si continuem amb aquest ritme el debat s'allargarà bastant i no podríem pas acabar demà, jo proposaria ara una interrupció de quinze minuts i després, en canvi, continuar la sessió fins a les deu del vespre.

Doncs, se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió a tres quarts i tres minuts de vuit del vespre i es reprèn a dos quarts i dos minuts de nou.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Correspon ara l'article número 17, al qual té presentada una esmena el Diputat senyor Ramon Viñals. *(Pausa.)* Bé, el senyor Viñals té la paraula per a defensar l'esmena número 45, a l'article 17.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt ràpidament, com se sol dir en aquest Parlament, l'esmena número 16, a l'article 17, conté l'afirmació següent: «El President del Parlament exercirà en nom d'aquest totes les facultats que li confereixin la llei i el reglament de la Cambra». Després continua igual: «La Mesa n'és l'òrgan rector col·legiat». Per tant, això és substitució del que es deia, «el President té la representació del Parlament». El perquè d'aquesta esmena? Doncs, molt senzill. Si el Parlament de Catalunya té la representació del poble, i el President té la representació del Parlament, es podria, amb cert simplisme, certament, però es podria inferir que el President del Parlament té la representació del poble. I aquest sí que és un sofisme que caldria deixar clar, sobretot políticament, en el moment que ja s'ha decidit que la Mesa del Parlament no es votarà cada dos anys i que no hi haurà tampoc la moció de censura.

Jo diria que la representació del Parlament no és delegable, no és delegable, i en aquest sentit, malgrat que això estigui en certa manera introduït en el nostre Reglament, tal com es feia al seu moment, hem de tenir en compte com a antecedents més immediats i més pròxims a nosaltres, dos: un, la Constitució actual vigent espanyola, en la qual en cap lloc es diu que els presidents de les cambres tinguin la representació de la Cambra, o del Parlament o de les Corts Generals, i per allò que dèiem, en una intervenció que he fet anteriorment, per allò d'aquella continuïtat, aquella desitjable continuïtat en les nostres lleis, faré referència a l'Estatut del 33, en el qual tampoc, de cap manera, no es feia menció que el President del Parlament tingués la representació d'aquesta manera delegable. Jo espero que els senyors Diputats entenguin les raons, són raons polítiques, són raons de prudència. I si la voluntat majoritària de la Cambra anés pel camí de deixar el text tal com està actualment en la Proposició de Llei, bé, llavors, l'única cosa que s'hauria de dir és demanar a la Presidència del Parlament moltíssima prudència; vindria obligada, jo crec, a un silenci polític absolut des del moment que al President li diu l'Estatut Interior de Catalunya, o li pogués dir, que té la representació del Parlament. El que no crec tampoc que sigui bo per a l'acció política d'un President del Parlament que hi ha de ser quatre anys, i que potser no és bo que quedi congelat.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor

President. El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El senyor Alavedra té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President; senyores i senyors Diputats, totalment en desacord amb la intervenció del senyor Viñals, perquè precisament el que creiem important del Dictamen de la Comissió és destacar d'una manera molt precisa que el President té la representació del Parlament. Nosaltres creiem que això té un contingut polític i que és bo que l'Estatut Interior ho digui, i ho digui sense més, i afegim només que la Mesa és l'òrgan rector col·legiat. A l'esmena del senyor Viñals hi ha volgut, amb motivacions polítiques que ell acaba d'exposar i que nosaltres no compartim, la confusió precisament entre la representació del Parlament, que té el President, i l'exercici d'altres funcions que li confereixen les lleis i el Reglament, i que, evidentment, no tenen un contingut propi de representació de la Cambra. Nosaltres creiem que en l'Estatut Interior ha de constar únicament aquesta dimensió política de representació del Parlament, que té el President. I, efectivament, com ha dit el senyor Viñals, el mateix article 27 del Reglament ja especifica clarament que el President té la representació del Parlament i, a més a més, diu que té les altres funcions que li donen les lleis i el Reglament, que és el contingut de l'esmena del senyor Viñals, però creiem que aquesta part de la seva esmena no ha de figurar en l'Estatut Interior, i, per aquest motiu, nosaltres ens hi oposem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 45, a l'article 17, del senyor Viñals. Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 97 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar el text del Dictamen, l'article 17. Els senyors i senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen, per l'article 17, ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 18 hi ha un vot particular, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, de supressió, i les esmenes número 47, del senyor Eduard Martín, del Grup Socialista, i el vot particular número 48, del senyor Joan Hortalà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per defensar en nom del Grup de Convergència i Unió l'esmena de supressió de l'article 18. Es contempla en la problemàtica de què suara parlàvem, respecte a l'eventual control del President i de la Mesa del Parlament. Dues són les fórmules que segons les esmenes ja decaigudes i ara en el text eixit de la Comissió contemplen per a portar a terme aquest control: la possibilitat, en primer lloc, d'una elecció de dos anys, que ja ha estat rebutjada, i ara se'n proposa, a votació, un altre sistema que amb tot encert ha criticat el Diputat

socialista senyor Martín i Toval, i repetint el seu argument, efectivament, aquesta figura novella i curiosa, per no dir-ne d'altra forma, només es troba, efectivament, a les illes Fidji i a Pakistan; no per aquesta raó de dret comparat, sinó perquè nosaltres som fidels a la filosofia que ja explicàvem en debatre aquest mateix tema.

Ens sembla que només —i ho repetim, ho reiterem, però molt breument per no endarrerir tant les paraules— hi ha dos sistemes adequats a la Presidència de les Cambres legislatives, el sistema de tipus britànic, aquell *speaker* que se situa per damunt del debat polític, i el sistema del President de prestigi. En ambdós casos es busca tan sols donar-los una estabilitat, no conflictivitzar gens ni mica les funcions organitzatives de serè control del debat polític del President i de la Mesa, i ens sembla absolutament incoherent que es vulgui introduir a l'Estatut Interior una moció de censura a la Presidència del Parlament, no prevista, no adequada, i, a més, sense cap ni una de les garanties, pel que fa a aquesta moció de censura, que es preveuen per a l'Executiu, i molt concretament per al President de la Generalitat. Recordarem i veurem en el futur com aquesta figura de la moció de censura, pel que fa al President de la Generalitat, té una sèrie de garanties, quant a la seva mecànica processal. Aquí l'establim en forma novella, amb persona no adequada, que ha de gaudir de la tranquil·litat absoluta del prestigi per a poder ordenar els debats de la Cambra, i ho fem sense cap de les garanties processals que s'estableixen en el cas del President de la Generalitat.

Per tant, nosaltres demanem que es doni suport a aquest vot de supressió i no s'instauri una figura que només redundaria en perjudici del prestigi de la institució i de la bona marxa dels treballs de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (Pausa.) No hi ha torn en contra. Passem, aleshores, a l'esmena número 47, del senyor Eduard Martín, del Grup Socialista. Té la paraula el senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena del Diputat que els parla és clara conseqüència d'una esmena del Grup parlamentari a l'article 16, l'anomenada 14, a la qual demanàvem la possibilitat que el mandat de la Mesa quedés reduït a dos anys.

Sembla que el Diputat senyor Camps ha fet esment de la meua argumentació en defensar aquella esmena, i jo ja deia, perquè vull recordar-ho, perquè serveix també ara, que, si els Grups que varen plantejar-se, en algun moment del tràmit d'aquesta llei, que calia una certa mesura de control polític de la Mesa del Parlament, havien optat per la fórmula de la moció de censura, nosaltres creïem que aquesta no era la millor. Que, si el Parlament decidia optar per una fórmula de control polític era molt més adient optar per la fórmula d'escurçar el termini del mandat de la Mesa, de manera que no coincidís amb el de la legislatura i fos més curt.

Aquest era, en les qüestions fonamentals, el sentit d'aquella argumentació. Ara, hauria, aquí, de reiterar-la, però tinc la impressió, senyor President, que, com que una part d'aquesta esmena s'ha d'entendre com a decaiguda, ja que no podem fer una mateixa votació dues vegades, i el que està decaigut és justament la part d'addició, és a dir que tindran un mandat de dos

anys, que era el que nosaltres volíem canviar pel que consta en el text, que és la decisió de la majoria absoluta dels Diputats, la dita moció de censura a la Mesa. Nosaltres el que fèiem és afegir el mandat de dos anys per treure la moció de censura; canviar, en definitiva, mandat més curt per moció de censura. Si no podem introduir el mandat més curt, és obvi que no volem treure la moció de censura, perquè el canvi no seria possible. Com a conseqüència, retirem —retiro, senyor President— la meua esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. No hi ha torn en contra, ja que està retirada.

Passem al vot particular número 48 del senyor Joan Hortalà, d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, més que defensar aquesta esmena, el que vull fer és explicar-la, per les raons que després diré.

Han mencionat els Portaveus d'altres Grups parlamentaris que va ser el ponent d'Esquerra qui va introduir aquest tema de discussió en Ponència, i, efectivament, així és. Per què ho vàrem fer, això? Bé, l'argumentació doctrinal té a veure amb l'organització dels Parlaments dins de les democràcies contemporànies. I, en aquest sentit, és ben cert —com també ha estat ja assenyalat en discutir l'article 16— que hi ha dos grans sistemes d'organització en relació amb el tema que ens ocupa: el President tipus *speaker* i el President de majoria. Les dues formes no requereixen mecanismes de control democràtic perquè, tant en un cas com en l'altre, la mateixa dinàmica del funcionament de les Cambres respectives el fa, certament, innecessari. Però, en el nostre cas, atesa una llei electoral, el nombre de Grups polítics, la correlació de forces, la composició fins i tot del mateix Govern, fan que no sigui perfectament identificable amb cap d'aquests dos models, i, per tant, vàrem creure que convenia introduir algun mecanisme que garantís el control de l'actuació de tots els membres, perquè, en puritat democràtica, ningú, estrictament ningú, no podia ser irresponsable davant la llei. Però ho vàrem fer d'una manera més aviat atípica. Veníem ja forçats per la redacció de l'Estatut, on es determinava que, en primera votació, el President del Parlament ho seria per majoria absoluta. Per tant, les condicions d'entrada, per a dir-ho d'alguna manera, ja venien fixades institucionalment. Per a exigir aquest mecanisme de garantia, calia llavors pensar en dues possibilitats, o en una possibilitat —una possibilitat, dues possibilitats—, que oferia el dret comparat: la duració temporal en el càrrec, o bé la introducció d'alguna forma de cessament. Vàrem creure que la duració temporal en el càrrec —ho vàrem creure i continuem creient-ho, i, per això, hem votat en contra cada vegada que ha sortit el tema— polititzava excessivament la figura del President del Parlament, i que era millor introduir aquest mecanisme de garantia sobre la base, justament, d'un cessament qualificat. I llavors s'establí, per a dir-ho així, una pauta de desequilibri. Les condicions d'entrada —el nomenament— eren per majoria absoluta, i nosaltres, justament per garantir-ne l'estabilitat, però també per introduir la garantia legal, la garantia política davant de la llei, la responsabilitat política per a tothom, introduïem una sortida més complexa, una sortida, en definitiva, de majoria qualificada, que la xifràvem en tres quarts.

I aquesta era la nostra intencionalitat, una intencionalitat que ens sembla —i em plau aquí manifestar-ho— que tenia,

per a dir-ho així, el més estricte arrelament a les fórmules de les democràcies modernes, i, per tant, a la puritat d'un sistema democràtic. Ara bé, tal com ha anat la votació de l'article 16, en què aquest tema ja ha estat apuntat, i, tal com s'han produït els oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, és ben cert que, aquest tipus de garantia que alhora fos mecanisme de control polític, sense introduir motius d'inestabilitat exagerada, no el podrem defensar. Hem escoltat les opinions dels diferents Grups parlamentaris, ho repeteixo, al llarg de la discussió de l'article 16, i és ben cert que, el nostre punt de vista, meditat, creiem que rigorós, i estudiat, no el podrem defensar, i, per tant, en no poder-ho fer i en no sortir, justament d'aquesta manera, que com a innovadors, com a introductors del tema, creiem que era la més assenyada, ja, com he dit al començament, no defenso l'esmena, n'explico el perquè, i, en fer aquesta explicació, la retiro. La retirem, la qual cosa no ha de ser obstacle perquè, a la vista que la nostra opinió, el nostre criteri, no podrà ser, no podrà resultar guanyador, ens adherim, alternativament, a l'esmena, o votarem alternativament, si és que es produeix, l'esmena del Grup Centrista, perdó, l'esmena de Convergència i Unió, o, en qualsevol cas —perquè tampoc no es tracta d'introduir més distorsions de les necessàries—, el text del Dictamen de la Comissió, tal com va sortir proposat pel Grup de Centristes de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Bé, aleshores, podem passar a les votacions de l'article 18. Queda només mantingut el vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió, vot particular de supressió de tot el text de l'article.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 77 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció.

Ara, senyors Diputats, no hi ha cap esmena als articles 19, 20, 21 i 22, ni tampoc al títol del Capítol Tercer, de l'organització del Parlament, ni tampoc, en fi, als articles 23, 24 i 25 del Capítol Quart. Proposo, doncs, votar en bloc tots aquests articles, és a dir, des de l'article 19 fins a l'article 25, i incloure, a més a més, el títol del Capítol Tercer.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles 19, 20, 21, 22, 23, 24 i 25 i el títol del Capítol Tercer del Títol Primer han estat aprovats per unanimitat.

A l'article 26 hi ha una esmena, la número 63, del Diputat senyor Viñals. Perdó, en realitat no és una esmena de supressió ni de modificació, sinó d'addició d'un nou article. Per tant, l'article 26 tampoc no està esmenat i hauríem pogut votar-lo anteriorment.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article 26 del text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'article 26 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara hi ha l'esmena número 63 del Diputat senyor Viñals, que proposa l'addició d'un article que, provisionalment, porta el número 26 bis.

El senyor Viñals té la paraula per a defensar la seva esmena.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el sentit de la meva esmena ve reflectit per les dues primeres ratlles del seu punt primer, quan diu: «El Parlament pot rebre peticions col·lectives o individuals, sempre que es facin per escrit.» Aquest és el sentit profund i real del que jo diria que ha de contenir qualsevol legislació en què el sentit social sigui una fita en què el legislador ha enfocat tot el seu pensament. També haig de reconèixer que el fet d'haver introduït aquí aquesta esmena no és res nou, perquè la Constitució, la vigent Constitució, ja en si mateixa, en l'article 77, diu: «Les Cambres poden rebre peticions individuals o col·lectives, sempre per escrit», i continua: «resta prohibida la presentació directa per manifestacions ciutadans, etc.»

Aquest dret de petició a les Cambres, que és bo que quedi reflectit i que, a més a més, quedi garantit, no s'ha de confondre amb el que en diríem el dret de petició individual que, dintre dels drets fonamentals, la mateixa Constitució també reconeix, però en un altre article: en l'article 29, on diu que tots els espanyols tindran el dret de petició individual i col·lectiva, etc, en la forma que determini la Llei, i que, per tant, aquest dret de petició vindrà regulat per la llei quan es promulgui.

A més, caldria constatar dos punts legislatius que abonen que això sigui reflectit en la nostra Llei: una, jo en diria que és la filosofia que respira l'article 8 del nostre Estatut, quan diu que correspon a la Generalitat promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels Grups sigui real i efectiva, i de remoure —continua, fent-ne abstracció— els obstacles que impedeixin llur participació en la vida política. I aquest podia ser un obstacle. Però, a part d'això, a part d'això, i sempre tornant a allò que ja m'he referit diverses vegades, del nostre Estatut Interior, aprovat l'any 33, ja allà, en l'article 32, deia: «Tots els catalans poden adreçar peticions als poders públics.» I això no ho deia en qualsevol lloc, ho deia l'article 32, que és dins del Capítol Primer, «Parlament». Per tant, era una referència clara al Parlament.

En aquest sentit, crec, com he dit al començament, i així vull acabar perquè és tota la filosofia d'aquesta esmena, que socialment seria regressiu no incloure aquest dret de petició.

Què se'm pot dir en contra? És clar, quan es fa un torn a favor, després el torn de defensa moltes vegades et deixa indefens, perquè no es pot replicar. Jo, en aquest cas voldria dir, o he sentit a dir, que no caldria —s'ha dit— aquest dret de petició a la Cambra —i això es va dir en Comissió— perquè, en definitiva, els Grups polítics ja representen els ciutadans, i el qui vulgui adreçar quelcom a la Cambra ho pot fer a través del Grup polític. Però això jo diria que no és exacte i, a més a més, no és la consagració d'un dret, perquè, naturalment, els Grups polítics, com ja hem dit en el debat anterior, no representen el

poble —són tots els Diputats— i, d'altre costat, quedaria el tema d'aquest dret de petició a la lliure decisió d'un Grup polític d'acceptar-la o no acceptar-la. I això seria una indefensió.

Per tant, senyors Diputats, els prego que considerin el sentit d'aquesta esmena i la votin afirmativament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? *(Pausa.)* El Diputat senyor Martín té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la nostra posició és contrària no a les argumentacions donades pel senyor Viñals, almenys en el que tenen de contingut o d'explicitació del dret dels col·lectius socials a expressar-se políticament, sinó justament a l'expressió que els dóna perquè sigui inclosa com a nou article en la Proposició de Llei que estem debatent.

Perquè, si bé és cert que les peticions —individuais o col·lectives— que s'adrecin des dels ciutadans o les seves organitzacions a qualsevol instància pública, qualsevol organisme de l'Administració o organisme del conjunt de l'organització de l'Estat, i en el nostre cas de la Generalitat de Catalunya, han de tenir una resposta mitjançant el dret de petició, això no té res a veure —aquest dret de petició— amb la possible incidència que escrits d'aquestes característiques puguin tenir en el tràmit parlamentari. El dret de petició és que tothom té dret a adreçar-se a aquests organismes, i aquests organismes els han de contestar. Mentre que el que proposa el senyor Viñals, que d'alguna manera ja és contemplat en el nostre Reglament, és que es permeti, no ja la iniciativa popular, que és una altra qüestió —la iniciativa legislativa popular, regulada en l'Estatut de Catalunya, reconeguda també en aquesta Proposició de Llei que estem debatent, encara que no regulada per llei del Parlament, reconeguda també en la Constitució, com coincideixen les senyores i els senyors Diputats—, sinó una iniciativa que pugui donar lloc a un tràmit parlamentari diferent al de la iniciativa legislativa. Ell concretament parla, en la seva esmena, que el Parlament pot trametre al Govern les peticions que rebí i aquest, el Govern, té l'obligació d'explicar-se sobre el seu contingut sempre que així ho exigeixi la Cambra.

Llavors, com exigeix la Cambra això? Quina fórmula existeix? Llavors, ja no és una petició individual la que s'adreça —o col·lectiva—, la que va al Govern, sinó que és una decisió de la Cambra, de demanar al Govern una determinada explicació.

Llavors, en aquest sentit, i coincidint segurament amb el que volen ser els objectius de l'esmena del senyor Viñals, però no tècnicament amb la fórmula que ell planteja, és que el nostre Grup i també el Grup del PSUC plantejem una esmena transaccional, el text de la qual llegeixo, i la passo immediatament a la Mesa per a la seva consideració a tràmit, possiblement.

I diu: «Apartat primer —seria el mateix text del senyor Viñals amb algun canvi—: «El Parlament pot rebre peticions col·lectives i individuals, sempre que es facin per escrit degudament signat —això ell no ho deia— i acreditat». Això de jurat per via notarial nosaltres creiem que és innecessari; qualsevol altra via d'acreditació també pot servir. Per tant: «El Parlament pot rebre peticions individuals i col·lectives sempre que es facin per escrit degudament signat i acreditat». Punt. I un apartat segon, que diria: «Sens perjudici de llur tramitació,

si s'escau, com a forma d'exercici del dret de petició —en el qual el Parlament no intervé sinó a través de la instància “Mesa”, que és qui dóna resposta a aquestes peticions; «Sens perjudici —dic— de llur tramitació, si s'escau com a forma d'exercici del dret de petició, les referides peticions poden ser objecte de tràmit parlamentari, prèvia iniciativa d'un Grup parlamentari i en la forma que determini el Reglament.» Amb la qual cosa estem donant via, però estem donant via dintre del que és el tràmit parlamentari de funcionament normal del nostre Parlament, i en el marc, naturalment, del Reglament de la Cambra.

Aquest és el sentit de l'esmena que proposem perquè sigui admesa a tràmit, i després, si s'escau, votada favorablement.

El Sr. PRESIDENT: És que tots els Grups parlamentaris estan d'acord a admetre a tràmit aquesta esmena? *(Pausa.)* Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: El nostre Grup s'oposa a l'admissió a tràmit d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: D'acord amb el Reglament, l'esmena no pot ser admesa a tràmit. Aleshores... Passarem a votació... *(El senyor Viñals demana per parlar.)* Senyor Viñals, és que vol retirar l'esmena?

El Sr. VIÑALS *(de l'escó estant)*: No, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, ja ha parlat a favor de la seva esmena...

El Sr. VIÑALS: No, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Llavors, demana la paraula per una qüestió d'ordre?

El Sr. VIÑALS: No, per retirar part de l'esmena, senyor President, si és que això és possible

El Sr. PRESIDENT: Per retirar...?

El Sr. VIÑALS: Part de l'esmena. Posaria només a votació «El Parlament pot rebre peticions col·lectives o individuals sempre que es facin per escrit degudament acreditat.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Res més que això? Retira la resta de l'esmena?

El Sr. VIÑALS: Exactament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, els senyors Diputats han escoltat el senyor Viñals, el qual manté només la primera i part de la segona ratlla de la seva esmena. La resta queda retirada.

Passem ara a votació el text de l'esmena del senyor Viñals, amb aquestes supressions.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena del senyor Viñals, amb el text reduït tal com ha estat indicat a la Cambra, ha quedat aprovada per 64 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 27, en el qual hi ha un vot particular del Grup Socialista. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena la presento com una esmena fonamentalment tècnica, però també, diríem, amb la voluntat d'establir una garantia millor de la publicitat de les sessions del Ple, regulant —regulant per la Llei—, els casos en què pugui celebrar-se

sessió secreta com a excepció del criteri general que les sessions són públiques.

Cal fixar, crec, o creiem nosaltres, un criteri general «el Ple del Parlament pot decidir-ho per majoria absoluta, i cal fixar aquest tema en la Llei. Certament, el Reglament actual —subratllat «actual»— del Parlament ja preveu aquesta possibilitat, i des d'aquest punt de vista podria ser una consideració sobre-ra, però aquesta Llei té la voluntat de fixar els criteris generals, de fixar els principis centrals, als quals s'adequarà tota la normativa de la Generalitat i suposadament, també, el Reglament. Hi ha una necessitat d'emmotllar el Reglament a aquesta Llei, i, per tant d'alguna manera, si no una primàcia jurídica plena, sí una primàcia política d'aquesta Llei sobre altres lleis.

Cal fixar un criteri central i deixar al Reglament la possibilitat d'establir els casos obligats o de concretar el procediment afegint elements suplementaris als establerts per la Llei.

El text que ens arriba de Comissió parla de «llevat dels casos previstos en el Reglament», i cal precisar que la voluntat del Parlament, amb independència de la previsió dels casos que pugui establir el Reglament pot, pel procediment de majoria absoluta, convertir la sessió del Ple en sessió secreta.

Creiem que així s'obvia també un problema potser purament tècnic que es podria plantejar, d'altra banda, si consideréssim només el text actual de la Proposició de Llei, que parla de «llevat dels casos». Per tant, els casos han d'estar establerts en el Reglament i no només el procediment, i pot establir els casos com a cosa diferent del procediment.

Creiem que la inclusió d'aquesta esmena és una millor garantia de la Llei, perquè les sessions del Ple només siguin secretes quan així ho estableixi el Reglament —en els casos en què ho estableixi—, per tant, necessàriament, i quan ho acordi el Ple del Parlament per majoria absoluta.

Si només establim els casos, obviem, eliminem la possibilitat que el Parlament, per majoria absoluta, pugui convertir la sessió del Ple en secreta, i fem una enumeració taxativa de la situació. D'altra banda i sobretot —i potser aquest és l'argument més important dels que podria dir en favor de l'esmena— es tanca el camí perquè el Reglament, per a la seva reforma o per a un Reglament futur, pugui rebaixar la majoria absoluta a majoria simple, i en aquest cas creiem que la llei és un bon lloc per a garantir aquest aspecte i no deixar-lo a la possible regulació únicament i exclusivament del Reglament del Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra d'aquesta esmena? (Pausa.) El Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup d'Esquerra Republicana defenso el text del Dictamen de la Comissió fonamentalment perquè creiem que aquest és un tema reglamentari. El text del Dictamen de la Comissió estableix que les sessions seran públiques, llevat dels casos que ho estableixi el Reglament d'altra forma. Introduir, com vol l'esmena socialista, per majoria absoluta dels Diputats, és, ho repeteixo, un tema estrictament reglamentari. Certament que el Reglament actual —article 59.3— ja ho preveu així i és ben evident també que com a conseqüència de l'aprovació —si s'hi arriba— d'aquest Estatut Interior, d'aquesta llei que ara estem debatent òbviament el Reglament

haurà de tenir uns retocs. I entre aquests retocs hi cabrà, segurament, reforçar, consolidar, aquesta majoria absoluta que ja contempla el Reglament actual. Però per què posar això en una llei substantiva, en una llei fonamental, per què posar-ho si és un tema de Reglament, substantivament de Reglament? Per què una legislatura que fa una llei fonamental ha d'hipotecar amb una qüestió tècnica el futur d'unes lleis que regulin justament si les sessions seran públiques i en quines condicions no ho seran? Ara es demana que, en el text actual, hi figuri, a més a més del Reglament, la menció de «majoria absoluta», i si en una propera legislatura no és que es vulgui majoria simple, sinó que es vol un reforçament de dos terços o tres quarts, aquest és el tema.

Per aquests motius, senyores i senyors Diputats, nosaltres demanem que es voti el text del Dictamen perquè aquest és un tema —ho repeteixo una vegada més— estrictament de Reglament i que si s'hi introduís el punt de vista socialista hipotecaria el futur de les normatives que en aquest particular pugui fer-se en properes legislatures.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació el vot particular del Grup Socialista a l'article 27.

Els senyors i senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors i senyores Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular del Grup Socialista ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 53 en contra i 13 abstencions.

Passem ara a votar l'article 27 en el text del Dictamen.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Ara, senyores i senyors Diputats, no hi ha cap esmena als articles 28, 29 i 30, si bé hi ha una esmena al Títol del Capítol cinquè però jo proposaria que l'esmena al Títol es discutís acabada la discussió de tot el Títol. En aquestes condicions, si vostès no hi tenen inconvenient, podríem votar conjuntament els articles 28, 29 i 30, i al mateix temps el Títol del Capítol IV, que diu «Del funcionament del Parlament» ¿D'acord? Aleshores, votem els articles 28, 29 i 30 i el Títol del Capítol Quart segons el Dictamen.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan d'acord?

Els qui estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Els articles 28, 29 i 30 i el Títol del Capítol Quart del Títol Primer han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

Ara hi ha la proposta del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat d'afegir a continuació de l'article 30 un nou article que provisionalment es numera 30 bis. Per a defensar aquesta esmena té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en primer lloc voldria aclarir que juntament amb la defensa de la nostra esmena número 72 que fa referència a l'article 30 bis, d'addició, defensaria també la nostra esmena 139 que fa referència a l'article 70 f), de modificació, perquè pensem que són dues esmenes que van estretament

l·ligades i que cal defensar conjuntament.

Es tracta, al nostre entendre, i aquesta és la intenció de les nostres esmenes, de no limitar la capacitat d'iniciativa legislativa dels Diputats, en definitiva del Parlament. L'article 70, que és en el Capítol III, del Títol III, que parla de les atribucions del Consell Executiu o Govern diu: «Correspon al Govern —lletra f)— donar o denegar la conformitat a la tramitació de les proposicions de llei que impliquen un augment dels crèdits o una disminució dels ingressos pressupostaris.» Aquest article 70, lletra f), té relació també amb l'article 105.2 del Reglament del Parlament de Catalunya que al seu dia ja vam aprovar i que fa referència també a aquest mateix tema.

Jo voldria posar de manifest dues qüestions que em semblen importants, relacionades amb aquest tema. En primer lloc si una qüestió tan important com és aquest aspecte de la iniciativa parlamentària ha de quedar en últim terme en mans del Consell Executiu o és una iniciativa que ha de quedar, en últim terme, en mans del Parlament. I en segon lloc —i aquesta és la qüestió que a mi em sembla que no entràriem tant a discutir aquí perquè no és el sentit de la nostra esmena— que el sentit de la nostra esmena és, en definitiva, qui determina, si el Consell Executiu o el Parlament, qui determina si hi ha augment de crèdits o disminució dels ingressos. Aquest és el tema que a nosaltres ens sembla més important i que és el motiu de la nostra esmena.

Nosaltres pensem —i aquesta és una de les nostres preocupacions— que no hauria de correspondre al Consell la facultat de vetar la presa en consideració per la Cambra de determinades esmenes a les proposicions de llei, a la tramitació de proposicions de llei que signifiquen augments dels crèdits; però el que més ens preocupa és si el Consell pot determinar lliurement —el Consell Executiu— quines proposicions de llei que presenten els Grups parlamentaris suposen augments de despeses o disminució dels ingressos. Pensem que això és molt difícil de determinar. De fet —i aquesta és una qüestió que la doctrina admet— la immensa majoria de les proposicions de llei que es presenten podríem admetre que representen un augment de les despeses, d'una manera o d'una altra, directament o indirectament, i això bloquejaria d'una manera sistemàtica, com passa, per cert, en alguns països com a França, la iniciativa parlamentària del Parlament, dels Grups parlamentaris.

I aquest és un tema que ens sembla extraordinàriament greu i que ja té la seva projecció en l'article 105.2 del Reglament del Parlament de Catalunya. Què diu l'article 105.2 del Reglament del Parlament de Catalunya? Diu: «Exercida la iniciativa, la Mesa del Parlament ordenarà de publicar la proposició de llei i de remetre-la el Consell Executiu perquè manifesti si la prendrà en consideració i donarà la conformitat o no a la tramitació, si implicava augment de crèdits o disminució dels ingressos en els pressupostos en curs.» Veiem que és la mateixa filosofia que avui trobem en aquest article 70, lletra f).

Nosaltres pensem que aquest article cal interpretar-lo com —ja m'hi referiré després— l'article 111 que fa referència a les esmenes dels pressupostos, que n'han calgut diverses interpretacions perquè si no la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos no en sortíem. Creiem que aquesta interpretació hauria de ser que la Mesa instarà el Consell Executiu per tal que expressi el seu criteri respecte a la presa en consideració

que, lògicament, ha de correspondre en última instància al Ple del Parlament. I això per una argumentació que a mi em sembla que és molt lògica. En el mateix article 105, en el punt número 4 diu: «Abans d'iniciar el debat es farà la lectura del criteri del Govern si l'havia manifestat en aquest punt.» Per tant, abans d'iniciar el debat es farà la lectura del criteri del Govern si l'havia manifestat i, per tant, a nosaltres ens sembla que aquest criteri, tal com s'expressa en aquest punt 4 d'aquest mateix article, significa un criteri que emet el Consell Executiu però que no és un criteri vinculant per a la Cambra, i a nosaltres ens sembla que en aquest punt és molt clar.

A més, ens sembla que aquí tampoc no hi ha riscos polítics greus per al Consell Executiu. Tothom sap que hi ha una majoria parlamentària a la Cambra que lògicament votarà la proposta que insinui el Consell Executiu, i això ens sembla legítim i no cal que ningú rigui, ens sembla molt legítim i, per tant, tampoc no ens sembla que això creés riscos suplementaris en el debat al Parlament ni la introducció de proposicions de llei que poguessin ser demagògiques o poguessin portar a discussions que no tinguessin sentit. Però és que, a més a més, ens sembla que aquest article, el 105, que és una mala adaptació de l'article 162.2 del Projecte de Reglament del Congrés de Diputats, necessita també un altre aclariment, i dic que és una mala adaptació perquè allà, en el Congrés de Diputats, sí que s'especifica clarament que la decisió final és l'emissió d'un criteri pel Consell Executiu, però que la decisió final la té el Parlament, la decisió final de si hi ha augment o no de despeses i disminució dels ingressos.

I dic que cal també analitzar altres qüestions perquè en el mateix Reglament del Parlament de Catalunya quan es tracta, no de les proposicions de llei, sinó dels projectes de llei que sí que són iniciativa del Consell Executiu en les esmenes quan es contempla la possibilitat de presentar esmenes, als projectes de llei, aquest article 94, el punt 2 i especialment el punt 4 diu que correspon en última instància decidir al Parlament quines esmenes comporten augments o disminucions en els pressupostos i quines no; en última instància és el Parlament qui decideix quines esmenes representen augments i quines no. I això, hi insisteixo, en els projectes de llei i, en canvi, aquesta mateixa possibilitat es nega a les proposicions de llei, en les quals —com saben tots vostès— el protagonisme de la Cambra és molt superior: se li nega aquesta possibilitat de decidir si això significa un augment o una disminució, un augment dels ingressos, un augment de les despeses o una disminució dels ingressos.

Nosaltres, l'esmena que presentem aquí a l'article 70 f) és la modificació perquè digui, en lloc de «donar la conformitat o denegar», de «donar o denegar la conformitat a la tramitació de les proposicions de llei», dir «donar la conformitat o oposar-se a la tramitació», i oposar-se vol dir donar els criteris que el Consell Executiu dona els criteris al Parlament pels quals s'oposa aquí, i que la facultat de decidir correspon a la Cambra, a la majoria de la Cambra, hi insisteixo, que tampoc no es tracta que això modifiqui, d'una manera substancial, les possibilitats del Parlament d'incidir, però almenys retorna una qüestió que per a nosaltres és fonamental: és en Parlament, en la majoria del Parlament, la possibilitat de decidir en una cosa que ens sembla essencial i que, si se li nega, es retallen, pensem que greument, les possibilitats d'iniciativa

parlamentària. I jo voldria esmentar també les dificultats que hem tingut a la Comissió d'Economia i Finances, degudes a les interpretacions diverses que hem hagut d'anar fent i que encara ara estem discutint de l'article 111, tant en el punt 1 com en el punt 2, quan parlem de com s'han de fer les esmenes als pressupostos de la Generalitat, la confusió que hi ha sobre articular i estat de despeses, la discussió que hi ha quan es diu que totes les esmenes a l'articulat que proposin augments de crèdit, només seran admeses si proposen una base d'igual quantia; i no parla d'una cosa tan elemental, que ens estem trobant ara a la discussió dels pressupostos, com és la possibilitat de presentar una esmena dient que s'augmenti l'emissió de deute públic de la Generalitat. I això ara resulta que, per una interpretació restrictiva d'aquesta potestat legislativa d'aquesta Cambra, s'està discutint —no s'ha acabat la discussió—, però en aquests moments està en discussió en la Mesa d'aquesta Comissió.

Nosaltres voldríem que ens estalviéssim aquests perills d'interpretacions restrictives per a les potestats de la Cambra i que avancéssim en unes interpretacions que nosaltres pensem que, en fi, són recollides per diferents tractadistes, que són recollides també pel dret comparat, on de nou trobem de tot. És cert que a França hi ha una posició molt restrictiva en aquest sentit, que darrerament s'ha anat atenuant —la Mesa de la Comissió d'Economia i Finances en aquest moment té poders decisoris respecte a aquest tema— però, en canvi, trobem que a països com Bèlgica, Itàlia, Suècia, la potestat del Parlament és molt més gran de la que en aquest moment se'ns intenta donar en aquesta Llei.

Si això queda com està, nosaltres pensem que es limita greument, i el que és més perillós d'una manera arbitrària, la capacitat legislativa dels Diputats, dels Grups parlamentaris, en definitiva del Parlament. I que faríem impossible el que diu l'Estatut de Catalunya en el seu article 31, aquest article que hem citat tantes vegades, que «el Parlament representa el poble de Catalunya i exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos, impulsa i controla l'acció política i de govern.»

Nosaltres pensem que amb l'aprovació del text tal com està, ni s'exerceix plenament la potestat legislativa, ni menys encara s'impulsa i controla l'acció política i de govern.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Lucchetti sembla haver iniciat un debat de revisió del Reglament de la Cambra més que no pas una defensa estricta de la seva esmena. Jo em limitaré a contestar a l'esmena que ha presentat.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió, efectivament, s'oposa a l'esmena del PSUC perquè aquesta introdueix modificacions substancials en les atribucions, d'una banda, del Parlament, i, d'altra banda, del Consell Executiu de la Generalitat.

Com millor es defensa el sistema parlamentari, senyor Lucchetti, des del nostre punt de vista, no és introduint l'actuació del Parlament a tot arreu, no és barrejant en tot moment les funcions de les institucions, sinó realment atribuint a cada institució les funcions que li pertocuen en un sistema d'equilibri i de control. Aquest és el joc parlamentari occidental. Vostè ens ha citat l'article 31 de l'Estatut, que és el

que parla de l'aprovació del pressupost, evidentment, i també del control i l'impuls de l'acció de govern, però hi ha un article específic que tracta del pressupost, que és l'article 49 de l'Estatut, i que delimita d'una manera molt clara quines són les funcions del Parlament i quines són les funcions de l'Executiu.

Les funcions del Consell Executiu són les d'elaborar el pressupost, i evidentment presentar-lo al Parlament, i les d'aplicar-lo. I el Parlament té unes altres funcions que són les de debatre'l, discutir-lo, aprovar-lo i, posteriorment, controlar-lo. Però que consti que la nostra Llei, l'Estatut d'Autonomia, dóna al Consell Executiu l'obligació d'aplicar l'Estatut sota el control del Parlament. És a dir, que en definitiva el Consell Executiu es converteix durant l'any de vigència de l'Estatut en el garant, del pressupost, perdó, en el garant que aquell pressupost serà aplicat tal com l'ha aprovat el Parlament. Per tant, qualsevol canvi que s'introdueixi en el pressupost mitjançant augment de despesa o disminució d'ingressos representa una modificació del pressupost i, per tant, pot fer difícil per al Govern la seva aplicació, i, aleshores, el Govern té la facultat d'oposar-se a qualsevol proposició de llei que representi precisament això que acabo de dir, augment de despesa o disminució d'ingressos.

Efectivament, no es pot demanar al Govern d'aplicar, de complir un pressupost si el Govern no té la seguretat que no se li canviarà aquest pressupost durant un any i que no se li alterarà l'equilibri d'ingressos i de despeses del qual ell, després de l'aprovació pel Parlament, és responsable.

D'altra banda, tots sabem que dins d'una Administració moderna amb les inversions actuals un any és cada vegada un període més curt, i que les proposicions de llei salven perfectament aquesta denegació que té el Consell Executiu, que existeix a l'Estat espanyol i que existeix en la majoria de països europeus; ho salven fent una proposició de llei que, si representa un augment de despesa o una disminució d'ingressos, la preveu per a l'any següent al pressupost. I aquest tampoc no és un període excessivament llarg.

Per tant, nosaltres creiem que el bon funcionament de la democràcia exigeix que totes les institucions compleixin les seves funcions. El Consell Executiu també és una institució, així ha estat reconegut per l'Estatut d'Autonomia. Té les seves facultats, té els seus compromisos, té les seves obligacions, i si ha de complir l'aplicació del pressupost, si n'és responsable en tot moment sota el control del Parlament, vol dir que se li han de donar els mitjans, les eines perquè pugui realment complir-lo i oposar-se a unes proposicions de llei que podrien representar un desequilibri pressupostari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena... *(El senyor Hortalà demana la paraula.)* Sí.

El Sr. HORTALÀ: El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana voldria presentar una esmena transaccional en aquest tema, i creiem que, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, podem fer-ho.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Hortalà vol llegir el text i després donar-lo a la Mesa?

El Sr. HORTALÀ: El que passa, senyor President, és que hauria de poder replicar...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. Però primerament hauríem de veure si és una esmena que s'admet a tràmit, i, aleshores, si

s'admet a tràmit, el senyor Hortalà pot defensar-la. *(Pausa.)* L'esmena del senyor Hortalà fa referència a l'article 70.f i en aquest article encara no hi hem arribat. Quan arribi el seu moment, aleshores es podrà defensar. Però és que el senyor Diputat ha defensat també l'esmena del Partit Socialista Unificat a l'article 70.f, però això no vol dir que ara, en aquest moment, hàgim de debatre l'article 70.f. És una defensa que ell ha avançat i, naturalment, quan arribi aquell moment ja no podrà parlar a favor de la seva esmena. Però, no obstant això, l'article 70.f —i aquesta esmena es refereix exactament a l'article 70.f—, l'hauré de debatre després, no ara.

El Sr. HORTALÀ: Em sembla molt bé, no tinc res a objectar-hi però, en qualsevol cas, que quedi també constància que l'esmena que presenten com a article 30.bis fa referència explícita en el text a aquest article 70.f. En qualsevol cas, em sembla oportuna i ajustada a dret la decisió del senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És evident que no hi ha cap inconvenient, per a informació dels senyors Diputats, que es pugui llegir en què consisteix l'esmena transaccional, però no debatre-la.

L'esmena transaccional a l'article 70.f diu: «Previ informe de la Comissió d'Economia i Finances del Parlament, donarà o denegarà, donar la conformitat o denegar», suposo que és, és a dir, que introdueix una limitació, diguéssim, a l'exercici directe de la facultat del Consell Executiu prevista a l'article 70.f. Però, en fi, això és una qüestió, és un tema que hem de debatre quan arribem en aquest article. *(El senyor Ribó demana la paraula.)* Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres creiem que, per a més claredat de la proposició que estem debatent, potser seria bo aparcar la votació d'aquest text, a ser sumada quan debatéssim l'apartat de l'article 70 que fa referència a l'esmena transaccional. Són matèries inconnexes, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Realment, senyor Ribó, jo crec que la claredat hauria volgut que aquest article hagués estat, no el 30.bis, sinó al 70.bis, segurament. Això és el que hauria volgut la claredat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, és un article que es refereix a tot aquest apartat del procediment legislatiu. *(El senyor Alavedra demana la paraula.)*

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra vol fer alguna observació sobre aquesta demanda del senyor Ribó?

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, em sembla que aparcar un tema en el Ple és impossible. El senyor Ribó té una possibilitat de retirar la seva esmena que és una esmena d'addició.

El Sr. PRESIDENT: A mi em sembla, senyor Ribó, que es tracta d'una esmena d'addició, i, aleshores, és perfectament possible que aquesta esmena sigui ara retirada, com suggereix el senyor Alavedra, i que després el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat proposi una nova esmena *in voce* en el moment que arribem a l'article 70.f que reculli aquest text, i si els Grups parlamentaris ho accepten, aleshores es podria tramitar.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres no sabem que hi hagi cap norma que impossibiliti aparcar un article en el Ple. Si n'hi hagués cap, voldríem que se'ns fes avinent. Demanem, per a la cohesió i la claredat del debat, insistim; perquè una cosa és una esmena que té tot el seu dret a ser prestada i votada, i l'altra, transaccional, que aleshores depèn de la voluntat dels altres Grups par-

lamentaris, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Una qüestió d'ordre, per fer un recordatori al senyor President. A l'article 1 d'aquesta Proposició de Llei nosaltres varem presentar una esmena transaccional al Grup del PSU que va comportar que una part d'aquella esmena es votés en un altre article, en l'article 8, i aquell aparcament, en aquell moment dit aparcament, no va semblar il·lègitim. Per tant, jo crec que es poden ajornar tot el debat aquest i la seva votació al moment de l'article 70.

El Sr. PRESIDENT: Però, senyor Martín, simplement hi havia una esmena a l'article 8, transaccional, i la vam debatre i votar quan vam arribar a l'article 8. Jo ara proposo la mateixa cosa: que, quan arribem a l'article 70, es debati l'esmena transaccional.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, el que jo afegia és que no veig cap inconvenient en el fet que l'esmena número 23, esmena número 72 en l'anterior ordenació, article dit 30.bis també es voti en el moment en què es consideri tot el tema en el seu conjunt. Si no, tractaríem el tema dues vegades de manera innecessària en aquest Ple.

El Sr. PRESIDENT: Jo recordaré al senyor Martín que el Grup parlamentari del PSUC ha retirat la seva esmena a l'article primer, i és en funció de la retirada de tota aquella part de l'esmena de l'article primer que l'esmena transaccional ha estat tractada a l'article 8. Jo ara suggeriria al senyor Ribó que pot perfectament retirar aquesta esmena i després presentar l'esmena transaccional o proposar un altre text *in voce*.

El Sr. RIBÓ: Perdó, per a una qüestió d'ordre. Són dues qüestions diferents...

El Sr. PRESIDENT: No, no...

El Sr. RIBÓ: ...el que nosaltres haguem de retirar l'esmena a l'article 70 per a acceptar la transaccional, de la petició que fem que la votació de l'article 30.bis que proposem, donades la connexió amb aquesta esmena i, repetim, la claredat en la matèria, sigui fins al moment de l'article 70.

(El senyor Alavedra demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alavedra, però de totes maneres no allarguem aquestes qüestions d'ordre.

El Sr. ALAVEDRA *(de l'escó estant)*: Qüestió d'ordre, senyor President, i per a clarificar la situació: que el senyor President pugui saber que el nostre Grup té la intenció d'oposar-se a l'admissió a tràmit de la transaccional, sigui aquí o sigui a l'article 70. *(El senyor Capdevila demana la paraula.)*

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila havia demanat la paraula.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, jo crec que les paraules del senyor Alavedra són molt clarificadores. El que anava a dir ja sobra. Evidentment, si s'oposa a l'admissió a tràmit...

(El senyor Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ: El senyor Alavedra pot, evidentment, oposar-se al fet que l'esmena transaccional sigui admesa a tràmit. Al que no pot oposar-se és que jo expliqui la intencionalitat d'aquesta transaccional. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, em sembla que l'article 101, apartat 3, és clar: «Acabada la discussió d'un article, començaran les votacions.» Hem acabat la discussió d'això; comencen les vo-

tacions. Llevat que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat retiri la seva esmena, anem a votar-la.

Els senyors i senyores Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena d'addició, d'introduir un nou article que proposa el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena d'addició ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Ara, als articles 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37 i 38 no hi ha cap esmena ni vot particular. Proposo, doncs, de votar-los conjuntament.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb els articles des del 31 al 38, ambdós inclosos, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Que s'abstinguin en la votació?

Els articles 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37 i 38 han estat aprovats en el text del Dictamen.

A l'article 39 hi ha una esmena de modificació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la té la paraula el Diputat ...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Marcel Planellas.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Marcel Planellas.

El Sr. PLANELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, donada l'hora. Sobre aquesta esmena de modificació que presentem el Grup parlamentari del PSU a l'article 39, aquest és un article que fa referència al procediment legislatiu i un conjunt d'articles que van del 33 al 39, que són el desplegament de l'article 33 de l'Estatut d'Autonomia, on es contempla que la potestat legislativa del Parlament de Catalunya només es podrà delegar en el Consell Executiu en termes idèntics a aquells que per al supòsit de delegació de les Corts generals el Govern estableix. I una mica aquests articles són el desplegament del 82, 83 i 84 de la Constitució; concretament aquest que estem analitzant, l'article 39, és tret de l'article 84 de la Constitució. Aleshores, diu que si una proposició de llei, o una esmena, és contrària a una delegació legislativa vigent, el Govern pot oposar-se que sigui tramitada. Aleshores, nosaltres creiem que cal —i aquest és el sentit de l'esmena que presenta el Grup parlamentari del PSU— estructurar els mecanismes d'aquesta oposició del Govern en aquesta delegació legislativa. I nosaltres creiem que aquest «pot oposar-se» caldria entendre'l en el sentit que el Govern pot plantejar la qüestió davant del Parlament, que serà qui jutjarà, en última instància, l'oportunitat de si s'incompleix aquesta delegació legislativa que s'havia fet. Va una mica en el sentit de l'esmena anterior que ha defensat el Diputat Antoni Lucchetti, en el sentit de definir molt clarament quines són les tasques de cadascuna de les institucions.

En aquest sentit, nosaltres creiem que el Parlament, en l'article 33 que hem acabat d'aprovar, és qui té la potestat legislativa; el Parlament delega en el Govern una determinada potestat legislativa, aleshores, si el Consell Executiu o Govern considera que una proposició de llei o una esmena vulnera aquesta delegació legislativa, en tot cas, creiem que correspon al Parlament, que és qui fa la delegació al Consell Executiu, d'apreciar

si existeix o no existeix aquesta vulneració de la delegació legislativa. Em sembla que en el sentit que es parlava abans de definir clarament l'àmbit de competència en el camp de cadascuna de les institucions, creiem que correspon al Parlament, que és qui fa la delegació legislativa, de jutjar si s'ha incomplert o no aquesta delegació legislativa, amb motiu d'una proposició de llei o d'una esmena. I que en tot cas, el que pot fer el Govern és plantejar la qüestió davant del Parlament perquè aquest jutgi l'oportunitat de la seva tramitació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Capdevila té la paraula per a un torn en contra?

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, el Diputat senyor Marcel Planellas ja ha explicat quina és la figura que s'està contemplant en aquests articles, el de la delegació legislativa, l'excepcionalitat, d'alguna manera, que el Parlament, òrgan legislatiu —en els supòsits que regulen aquests articles i que són, com ell ha dit molt bé, reducció de les possibilitats que estableix la mateixa Constitució—, delegui el poder legislatiu a favor del poder executiu, i aleshores, l'article 39, al qual ha presentat esmena el Grup parlamentari comunista, no fa sinó reproduir literalment l'article 84 de la Constitució. Aleshores, la seva argumentació diria que és correcta, seria correcta, si evidentment, feta una delegació legislativa, si es presentés una proposició no de llei o una esmena que vulnerés d'alguna manera aquesta delegació legislativa, quedés absolutament en mans del Consell Executiu, a favor del qual s'ha fet aquesta acció legislativa, en acceptar o no acceptar aquesta proposició de llei, en acceptar o no acceptar aquesta esmena. Si això fos així, evidentment l'òrgan delegant estaria en inferioritat de condicions respecte a l'òrgan delegat, que en aquest cas és el Consell Executiu. Però és que no és exactament això el que es pretén amb aquest article. El que aquest article pretén és, feta la delegació legislativa, el Consell Executiu funciona, diríem, normalment amb l'elaboració del decret legislatiu dels que li ha facultat per a dictar el Parlament, òrgan legislatiu, i aleshores, d'alguna manera, el que s'hi introdueix és una cautela de no-extorsió del procediment d'elaboració d'aquest decret legislatiu, a menys que —i aquí hi ha la superioritat i la titularitat d'aquest Parlament— el mateix Parlament pot presentar, pot aprovar, millor dit, en qualsevol moment, la regulació total o parcial de la llei de delegació, és a dir, de la delegació feta en mans del Consell Executiu i això a través d'una proposició de llei. És a dir, que aquell Grup, en definitiva, que vulgui d'alguna manera introduir o presentar una proposició de llei que pot alterar, intenti i creu que altera profundament la delegació legislativa feta pel Parlament, el que ha de fer no és, d'una manera indirecta, lluitar contra aquesta delegació legislativa, sinó d'una manera directa i clara, anar a presentar una proposició de llei que derogui, o que intenti derogar, la llei de delegació que el Parlament aprova al seu dia.

Per aquestes raons, primera, ho repeteixo, perquè el Parlament no cedeix com a òrgan delegant cap de les seves facultats, no tindrà possibilitat de recuperar la delegació feta; segona, per tal com la introducció d'aquesta esmena extorsionaria el funcionament normal d'aquesta figura jurídica, i, tercera, per tal com l'article, tal com és aprovat per Comissió, reproduïx fidelment l'article 84 de la Constitució, en nom de la Comis-

sió, nosaltres ens oposarem a l'esmena presentada pel PSUC.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat a l'article 39.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen. Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 65 vots a favor, 19 en contra i 30 abstencions.

Ara, als articles 40 i 41 no hi ha cap esmena presentada, de manera que proposo de votar-los tots dos conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 40 i 41, segons el text del Dictamen, han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

I ara, anem a debatre el vot particular que porta el número d'ordre 22, sobre el Títol del Capítol cinquè, el vot particular del Grup Socialista. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, el vot particular vol restituir al text de la Llei el títol que tenia en sortir de Ponència, fixant-lo com «Del procés legislatiu». Certament podria pensar-se que aquesta discussió entre si el mot més adequat és «procés» o «procediment» és una discussió pròpia de processalistes, però d'alguna manera voldria treure-li, a més a més de la importància purament tècnica que pugui tenir, algun interès d'ordre conceptual. Entenc que el terme «procés», que la veu «procés» és més pròpia de lleis de tipus constitucional, o de lleis fonamentals, i que el terme «procediment» és més utilitzat, i necessàriament utilitzat, en formulacions reglamentàries. Lògicament, el nostre Reglament parla de procediment, i quan es refereix al tema, l'Estatut, en el 32.2 parla de procés legislatiu. La distinció entre «procés» i «procediment» podria entendre's com —seguint una línia clàssica de dret— la distinció entre el conjunt d'actes concatenats o encadenats i de fases tancades que componen un camí o un *iter* legislatiu, en aquest cas, i el procediment, recollint una afirmació directa i textual de la doctrina alemanya, com el mode de producció dels diferents actes que corresponen a les fases del procés. Per tant, la distinció és una distinció entre el conjunt d'actes lligats i de fases tancades de què es compon un *iter*, i el mode concret de producció dels actes que corresponen a les diferents fases del procés. No es tracta, per tant, d'una distinció entre la sociologia i el dret, entre el procés, entès com a participació i actes no jurídics, sinó de fets que intervenen en un procediment o en un procés en sentit jurídic, sinó d'una distinció exclusivament jurídica en la qual la definició sociològica de procés, molt pròpia de l'estil i dels coneixements dels científics de la política

de Nord-amèrica, queda desplaçada; és una discussió, en tot cas, entre l'ús de dos termes, de dues veus; l'ús jurídic d'aquests termes, d'aquestes veus, dels quals l'un descriu l'*iter* i l'altre descriu els diferents actes de què es compon aquest camí. Des d'aquest punt de vista, i des de la perspectiva del nostre Grup, la descripció del camí del procés priva sobre la definició de les passes i els actes del procés, i, per tant, el títol del conjunt en una llei fonamental o en una llei bàsica, per les dues raons, perquè és llei bàsica, i perquè descriu el camí, fonamentalment, encara que al mateix temps regula algunes coses del procediment, se n'ha de dir «procés», i, lògicament, en el Reglament, se n'haurà de dir «procediment», perquè l'objectiu fonamental allà no és definir el procés, que ve definit per la llei fonamental, sinó el procediment, perquè allà, fonamentalment, el que ha de fer és regular els diferents actes que integren el procés, que integren l'*iter* legislatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*Pausa.*)

El Diputat senyor Ribó té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, malgrat que podríem continuar la picabaralla de col·legues sobre un tema conceptual, nosaltres creiem que sí que hi ha constitucions que parlen de procediment —Constitució de la Cinquena República Francesa, per exemple—. En segon lloc, creiem que «procés» sempre té un sentit molt més ampli, ja sigui com diu el diccionari, perquè és tota la qüestió judicial, de fet, mentre que «procediment» és la regulació, les normes que ho regulen. Però també hi ha un sentit molt més ampli de procés legislatiu, que són totes les influències que incideixen en l'elaboració de les lleis.

Jo, per acabar, i per no cansar la Cambra, i ho repeteixo, molt gustosament espero continuar aquest debat per escrit, preguntaria si el Títol del Parlament —hem fet un títol general: hi ha un títol dels Diputats, un d'organització, un de funcionament, que parla de Ple i Comissions, i d'altres—, és que no incideixen en el procés legislatiu també aquests títols? Per tant, aquest concret és procediment, perquè els altres també són part del procés.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació aquest vot particular del Grup Socialista sobre el títol del Capítol Cinquè.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular, que es posin dempeus.

Els Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

I ara, senyors, passem a votar el Títol del Capítol Cinquè, d'acord amb el Dictamen de la Comissió.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El Títol del Capítol Cinquè, d'acord amb el Dictamen de la Comissió, ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Bé, senyors, atesa l'hora que és, avui ens aturem aquí. La sessió es reprendrà demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

(*Són les deu i quatre minuts de la nit.*)

Rectificacions per error de transcripció o tipogràfic

on diu «La liberté ne consiste que à défendre que des lois», ha de dir «La liberté ne consiste que à dépendre que des lois».

Al DSPC-P, núm. 88, pàg. 2458, segon paràgraf, sisena línia,

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

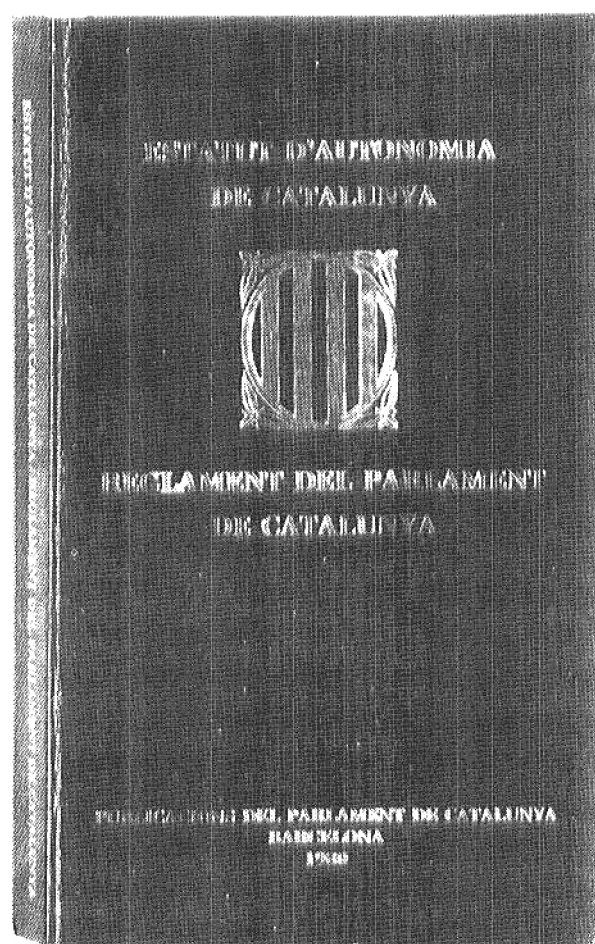
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella,
BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
 - 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
 - 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
 - 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.
-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.

